

ชื่อวิทยานิพนธ์:	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ ระหว่างการเรียน โดยแบบฝึกทักษะ และวิธีเรียนปกติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ชื่อนักศึกษา:	นางสาวจิราภรณ์ สังข์แก้ว
รหัสประจำตัวนักศึกษา:	5319350011
สาขาวิชา:	หลักสูตรและการสอน
คณะกรรมการที่ปรึกษา:	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประยูร เทพนวล ดร. พนิดา สุขศรีเมือง
ปีการศึกษา:	2554
คำสำคัญ:	แบบฝึกไวยากรณ์ , ความพึงพอใจ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, วิธีเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ, วิธีเรียนปกติ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติและเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนตันติวัตร อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช สังกัดคณะกรรมการศึกษาเอกชน จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 40 คน โดยการสุ่มแบบการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่มควบคุม 20 คน โดยกลุ่มทดลองใช้แบบฝึกทักษะเรื่องไวยากรณ์ ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีเรียนแบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบฝึกทักษะ แผนการสอน 2 ชุด ได้แก่ แผนการสอนวิธีเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับแผนการสอนวิธีเรียนปกติ แบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 55 ข้อ แบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติทดสอบทีแบบอิสระ (t-test for Independent) และแบบไม่อิสระ (t-test for Dependent)

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 47.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.94
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 26.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มทดลองที่เรียน โดยแบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีเรียนปกติ
4. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างกันทางนัยสำคัญทางสถิติ

Thesis Title: The Effects of Learning Achievement and Satisfaction in Studying English between 5 th –Grade Students Taught By Grammatical Exercises Approach and The Regular Approach

Student’s Name: Miss Jiraporn Sungkaew

Student’s ID No.: 531935011

Major Field: Master of Education Thesis in Curriculum and Instruction

Thesis Advisor: Asst. Prof. Dr. Prayoon Thepnuan
Dr.Panida Sukseemuang

Academic Year: 2011

Keyword: Grammatical Exercises, Satisfaction, Learning Achievement, The Grammatical Exercises Approach, The Regular Approach

Abstract

The purpose of this research was fourfold : to compare the students learning achievements in English grammar before and after using the Grammatical Exercises Approach, to compare the students learning achievements in English grammar before and after using the Regular Approach, to compare the students who used the Grammatical Exercises Approach and that of the students who used the Regular Approach , and to compare the students satisfaction in English Grammar based on the Experimental group and Controlled group.

The sample consisted of 40 randomly selected Prathomsuksa 5 students at Tantiwatra School under the office of the Basic Education Commission of Nakorn Sri Thammarat, academic year 2011. The sample was equally divided into the Controlled group and the Experimental group. The Experimental group was taught using the grammatical exercises by the researcher while the Controlled group was taught using the textbook prepared by the Ministry of Education being researched by the researcher.

The instruments consisted of grammatical exercises, lesson plans of the Grammatical Exercises Approach, and lesson plans of the Regular Approach, a 55 item pre-test, a 55 item post-test and satisfaction form. Data was analyzed using the application of mean,

variance and standard deviations. The t-test for dependent and independent samples were also used.

The following are the finding of the study :

1. The students learning achievements after using the grammatical exercises was statically higher than that before using them with a .001 level of significance.

2. The students learning achievements after using the textbook prepared by the Ministry of Education was statically higher than that before using them with a .001 level of significance.

3. The students learning achievement after using the grammatical exercises was statically higher than that after using the textbook prepared by Ministry of Education with a .001 level of significance.

4. The students satisfaction in English Grammar based on the Experimental group and Controlled group were not significantly different.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือ และแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เทพนวล และ ดร.พินิตา สุขศรีเมือง ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้ คำปรึกษาแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ตลอดการจัดทำ งานวิจัยนี้ทุกขั้นตอนก็ทั้งยังทำให้ผู้วิจัยเข้าใจกระบวนการวิจัย และรู้คุณค่างานวิจัยที่จะช่วยให้ การทำงานมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น และท่านทั้งสองยังเป็นแบบฉบับครูที่ทุ่มเทให้กับศิษย์ และงาน ด้านการศึกษาอย่างเต็มที่ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ ทิพย์รัตน์ ประธานสอบ อาจารย์ ดร. จุไรศิริ ชูรักษา กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้ข้อเสนอแนะตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ อาจารย์กัญญา จันทรจุไร ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนต้นติ้วตร อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช อาจารย์มณฑิรา แก้วบ้านดอนหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนต้นติ้วตร อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช และอาจารย์สุภาพร ยืนยาว อาจารย์กลุ่มสาระ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนมอ.วิทยานุสรณ์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการ ตรวจสอบแก้ไขข้อเสนอแนะเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย หาดใหญ่ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา อบรมสั่งสอนด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณะครู –อาจารย์โรงเรียนต้นติ้วตร ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ และอำนวยความสะดวกตลอดเวลาในการดำเนินการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยด้วยดี

ขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่คอยเป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือ และรับฟังปัญหาด้วยความ รัก ความห่วงใย เป็นที่พึ่งทางใจมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้วางรากฐานการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชา แก่ผู้วิจัย จนกระทั่งประสบความสำเร็จ มา ณ ที่นี้ด้วย

จิราภรณ์ สังข์แก้ว

25 พฤศจิกายน 2554

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(5)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
รายการตาราง.....	(10)
รายการภาพประกอบ.....	(11)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐาน.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	13
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ.....	20
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างไวยากรณ์.....	29
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	41
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ.....	51
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54

สารบัญ (ต่อ)

3	วิธีการวิจัย.....	58
	ประชากร.....	58
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
	การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
4	ผลการวิจัย.....	73
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย.....	73
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
5	สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	77
	สรุปผลการวิจัย.....	82
	การอภิปรายข้อมูล.....	82
	ข้อเสนอแนะ.....	86
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	86
	บรรณานุกรม.....	87
	ภาคผนวก.....	98
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	99
	ภาคผนวก ข คุณภาพของเครื่องมือ.....	100
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	155
	ประวัติผู้วิจัย.....	192

รายการตาราง

ตาราง	หน้า
1 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	7
2 การจำแนกข้อสอบวัดความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์.....	61
3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ.....	74
4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยวิธีเรียนปกติ.....	74
5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะและกลุ่มควบคุมโดยวิธีเรียนปกติ.....	75
6 การเปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีต่อวิชา ภาษาอังกฤษ.....	76
7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์.....	101
8 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์.....	103
9 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ.....	106
10 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์.....	107
11 ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ.....	110
12 คุณภาพของแผนการสอนของกลุ่มทดลอง.....	111
13 คุณภาพของแผนการสอนของกลุ่มควบคุม.....	133

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
2 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ.....	61
3 ลำดับความต้องการ 5 ขั้นตอนของมาสโลว์.....	52

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพประเทศใดก็ตามที่ประชากรมีคุณภาพย่อมพัฒนาได้ก้าวไกลกว่า ด้วยเหตุนี้การพัฒนาคุณภาพการศึกษาจึงเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาประชากรเป็นอย่างมาก โดยกำหนดเป็นจุดเน้นที่จะต้องมีการพัฒนา ซึ่งได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีคุณธรรม และมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนให้มีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติซึ่งออกมาในรูปของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กล่าวคือจัดเป็นหลักสูตรแกนกลางที่มีโครงสร้างหลักสูตรยืดหยุ่น มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนี้ได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปีไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผล เกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับและเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 2) ทั้งนี้ก็เพื่อให้นักเรียน

เข้าสู่การพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนสู่เป้าหมายของการเป็นคนดี คนเก่ง มีความสุขและสามารถพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญภาษาหนึ่งที่บุคคลทั่วไป นักเรียน และนักศึกษาจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 221) ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ศักยภาพของตนเองให้เต็มความสามารถ เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง(Life Long Education)เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศ.นพ.ประเวศ วะสี (2541: 72) ที่ได้กล่าวไว้ว่า “...ต้องปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ใหม่จากการเอาวิชาเป็นตัวตั้งไปสู่การเอาคนและสถานการณ์จริงเป็นตัวตั้งเรียนจากประสบการณ์และกิจกรรม จากการฝึกหัดจากการตั้งคำถามและการแสวงหาคำตอบซึ่งจะทำให้สนุกฝึกปัญญาให้กล้าแข็ง ทำงานเป็น ฝึกคุณลักษณะอื่น ๆ เช่น ความอดทน ความรับผิดชอบ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การรวมกลุ่ม การจัดการ การรู้จักตน...” จึงเห็นได้ว่า “การสอนโดยเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ จะช่วยพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ทั้งด้านความรู้ทักษะ และเจตคติ (ลักษณะนิสัย)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาจะมีความสามารถในการใช้ภาษา มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อสื่อสารได้อย่างมั่นใจตามเจตนารมณ์ ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมที่หลากหลายของประชาคมโลก รวมทั้งถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยสู่สังคมนานาชาติได้อย่างน่าสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 221) การเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นพื้นฐานสำคัญ เพราะการมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ดี ย่อมนำไปสู่ความสามารถที่จะพัฒนาทักษะในการพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป เปรียบเสมือนบ้านที่มีรากฐาน โครงสร้างที่แข็งแรง ก็มีผลทำให้ส่วนประกอบอื่นๆ ของบ้านมั่นคงอยู่ได้ การเรียนภาษาอังกฤษโดยมีความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นพื้นฐานที่ดีแล้วย่อมส่งผลดีเช่นเดียวกัน (เศรษฐวิทย์, 2545) ดังที่ทอร์นเบอร์รี่(2547) ได้สรุปไว้ว่า ไวยากรณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างประโยค ช่วยปรับความหมายและทำให้ความสามารถในการใช้ภาษา ดังนั้นเมื่อผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ก็จะส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวคลาร์ก (Clark, 1987: 1) ที่ว่าบุคคลที่มีความสามารถในการสื่อสาร คือบุคคลที่สื่อสารโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ดังนั้นผู้เรียนควรจะได้รับ

สอนโครงสร้างไวยากรณ์จนแม่นยำก่อนที่จะนำไปใช้ในการสื่อสารนอกจากนี้ฮาร์ริส (Harris, 1969: 9) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาว่าถ้ายอมรับว่าทักษะในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เป็นทักษะที่ซับซ้อน องค์ประกอบที่สำคัญมาก 2 ประการ ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจของทักษะทั้ง 4 จะ ได้แก่ โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ถือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการฟัง การอ่าน รวมทั้งการพูดและการเขียน

สิ่งที่เป็อุปสรรคปัญหาของการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มี 3 ด้าน คือ 1) นักเรียนไม่กล้าแสดงออก 2) ครูไม่มีเทคนิคที่เหมาะสมในการถ่ายทอดความรู้ 3) โรงเรียนขาดบุคลากรที่เชี่ยวชาญและเหมาะสมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ (กรมวิชาการ, 2546: 2) ใน การวิจัยครั้งนี้ข้อมูลปัญหาส่วนหนึ่งได้จากการวิเคราะห์ผลการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาวิชา ภาษาอังกฤษ ได้แก่ NTและO-NET ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549-2551 กล่าวคือ วิชาภาษาอังกฤษมีค่าคะแนนเฉลี่ย 34.51, 38.68 และ 37.70 ตามลำดับ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ย 30.83, 28.70 และ 32.64 ตามลำดับและระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าคะแนนเฉลี่ย 32.37, 30.93 และ 35.98 ตามลำดับ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน, 2550: 1) จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละปีต่ำกว่าร้อยละ 40 และจาก การศึกษาข้อมูลภายใน โรงเรียนต้นฉัตร พบว่าจากแบบทดสอบวัดความรู้ความทางการเรียน ไวยากรณ์ในแต่ละผลการเรียนรู้ร่วมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่อยู่ในระดับพอใช้เมื่อเทียบกับ ผลสัมฤทธิ์ด้านอื่น (เอกสารบันทึกผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ปพพ. 2552) สอดคล้องกับผลการ ทดสอบคนเก่งประจำเดือนพบว่านักเรียนร้อยละ 60 สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ผู้ครูกำหนดไว้ (เอกสาร บันทึกผลการทดสอบคนเก่งประจำเดือน) และผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้น พื้นฐาน O – Net วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียน ต้นฉัตรพบว่า ค่าเฉลี่ยโรงเรียน ได้ร้อยละ 53.23 ค่าเฉลี่ยสังกัด ได้ร้อยละ 39.07 และค่าเฉลี่ยประเทศ ได้ร้อยละ 31.75 จากลักษณะดังกล่าวได้ผลจากการการประชุมประจำปีของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศเมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้สัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ ต่ำเนื่องจาก 1) หลักสูตรปัจจุบันเน้นให้สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงส่งผลให้การสอน โครงสร้างไวยากรณ์จึงไม่ใช่เนื้อหาหลักในการสอนอีกต่อไป 2) ครูผู้สอนยังขาดเทคนิคการสอนที่เร้า ความสนใจของผู้เรียน คือการเขียนบนกระดานเพื่ออธิบาย แจกเอกสารให้นักเรียนอ่าน ซึ่งเป็นสาเหตุ ที่ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และไม่สามารถจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาได้ สอดคล้องกับ งานวิจัยของธัญญาภรณ์ เขื่อนมณี (2546: 2) กล่าวไว้ว่า ทำยสุดแล้วไวยากรณ์ก็ถูกมองข้ามและไม่ได้ รับการสอนอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจังและการสอนภาษาที่เน้นแต่หน้าที่ของภาษาอย่างเดียวจะพบปัญหา มากมาย 3) ปัญหาที่นักเรียนไม่กล้าแสดงออก เพราะธรรมชาติของการเรียนภาษาจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่

มั่นใจว่าทำได้ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษจะไม่ค่อยกล้าแสดงออก ไม่กล้าตอบเวลาครูถาม เพราะเวลาตอบคิดก็จะรู้สึกอายเพื่อน ที่สำคัญหากนักเรียนไม่เข้าใจก็จะไม่กล้าถามครู สุดท้ายก็ไม่เกิดกระบวนการเรียนรู้ขึ้น

จากประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยพบว่า การเรียนรู้ไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาเป็นอย่างมาก ซึ่งช่วยให้เข้าใจภาษาและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่ครูส่วนใหญ่มักใช้วิธีการสอนแบบการสื่อสารทางเดียวที่มุ่งสอนโครงสร้าง อธิบายกฎไวยากรณ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบขณะเดียวกันนักเรียนต้องท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ท่องคำศัพท์และนำไปแต่งประโยค ซึ่งการสอนด้วยวิธีการนี้ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อ ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนและไม่มีความสุขจนก่อให้เกิดความคิดที่ว่า การเรียนไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ยากส่งผลให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และจากการพูดคุยกับนักเรียนในระหว่างการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนไวยากรณ์ เนื่องจากต้องท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนน้อย ไม่สนุกกับบทเรียน ประกอบกับนักเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษจึงเกิดความอายไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษด้วยเกรงว่าจะใช้หลักไวยากรณ์ที่ผิด ๆ จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษออกมาค่อนข้างต่ำ ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยมีความจำเป็นต้องปรับการเรียนการสอนใหม่โดยการใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอน มีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม มีการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญและความมั่นใจ นักเรียนแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง ต้องขยันและตั้งใจเรียน

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่าแบบฝึกทักษะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอย่างไรและผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์โดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่อย่างไร ซึ่งน่าจะเป็นแนวทางหนึ่งไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่ากลุ่มวิธีเรียนปกติ
4. กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ความสำคัญของการวิจัย

ด้านความรู้

1. ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าแบบฝึกทักษะมีต่อผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ไวยากรณ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนตันติวัตร อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ไวยากรณ์โดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ด้านการนำไปใช้

1. ผลของการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยทราบว่าการเรียนไวยากรณ์โดยใช้แบบฝึกทักษะจะมีส่วนช่วยในการพัฒนาในการเรียนการสอนไวยากรณ์ในครั้งต่อไป
2. ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ผู้วิจัยทราบถึงระดับความเข้าใจไวยากรณ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป
3. ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้แบบฝึกทักษะทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพและสามารถเป็นแนวทางในการนำไปใช้ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ ระหว่างการเรียนโดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะครอบคลุมเนื้อหาด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 7 เรื่อง ได้แก่

- 1.1 Verb to be / Verb to have
- 1.2 Pronouns
- 1.3 Prepositions
- 1.4 Wh-questions
- 1.5 Adjectives Comparison
- 1.6 Quantitative
- 1.7 Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร จำนวน 5 ห้องเรียน 165 คนที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก จำนวน 2 ห้องเรียน จาก 5 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่อยู่ในโครงการพิเศษ (EEP) จำนวน 20 คน และ

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 20 คน โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 4 หาคะแนนค่าเฉลี่ย นำมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จัดแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม เรียงคะแนนสลับกัน คือ 1 - 2 - 2 - 1 จนครบทั้ง 40 คน ได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง (1)	กลุ่มควบคุม (2)
1	2
4	3
5	6

หลังจากการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 20 คน กล่าวคือ

2.1 กลุ่ม 1 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

2.2 กลุ่ม 2 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 วิธีเรียน 2 วิธี ได้แก่

3.1.1.1 กลุ่มที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกทักษะ

3.1.1.2 กลุ่มที่เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์วิชาภาษาอังกฤษ

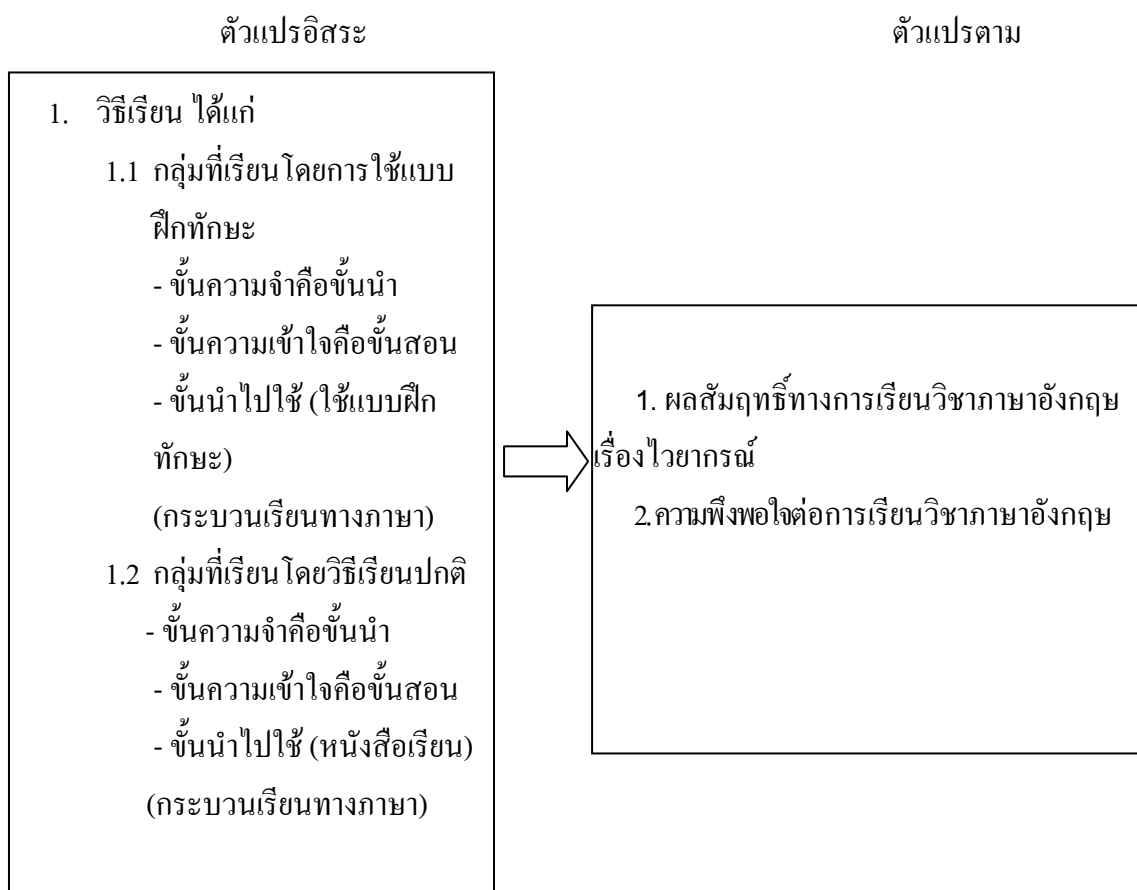
3.2.2 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอเสนอกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย เรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์ ระหว่างการเรียนโดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติสำหรับนักเรียนระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร อำเภอนาทอง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอิงเนื้อหาด้านไวยากรณ์และ คำศัพท์จากบทเรียนที่นักเรียนเรียนในหนังสือ Let's go เพื่อฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้ ทบทวนเนื้อหาที่ เรียนและสร้างความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ที่ได้เรียนรู้มาแล้วให้เกิดความชำนาญและฝึก กระบวนการคิดมากขึ้น โดยมีองค์ประกอบ

- 1.1 จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของบทเรียน
- 1.2 แบบทดสอบความรู้เดิมของผู้เรียน
- 1.3 บัตรแนะนำวิธีการเรียนด้วยตนเอง
- 1.4 สื่อการเรียน
- 1.5 แบบทดสอบหลังเรียน

2. ไวยากรณ์ หมายถึง เนื้อหาด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 7 เรื่อง ได้แก่

- 2.1 Verb to be / Verb to have
- 2.2 Pronouns
- 2.3 Prepositions
- 2.4 Wh-questions
- 2.5 Comparison
- 2.6 Quantitative Adjectives
- 2.7 Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

3. แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเรียนของนักเรียน ที่แสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ ที่วัดได้จากแบบทดสอบหลัง เรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดจากระดับพฤติกรรม 3 ด้าน ดังนี้

4.1 ด้านความรู้ความจำ หมายถึง การระลึกหรือท่องจำความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว โดยตรงในขั้นนี้รวมถึง การระลึกถึงข้อมูล ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ไปจนถึงกฎเกณฑ์ ทฤษฎีจากตำราวิชา ภาษาอังกฤษ

4.2 ด้านความเข้าใจ หมายถึง นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ความสามารถในการอธิบาย การจำแนก การขยายความ และการแปลความหมาย ความรู้ที่ได้โดยอาศัยข้อเท็จจริง

4.3 ด้านการนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่การทำแบบฝึกทักษะที่คุณครูกำหนดให้

5. วิธีเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางกระบวนการเรียนทางภาษาโดยเพิ่มเติมจากคู่มือครู โดยเริ่มต้นจากขั้นความจำคือขั้นนำขั้นความเข้าใจคือขั้นสอน ขั้นนำไปใช้คือ การใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.1 ขั้นความจำคือขั้นนำ หมายถึง การเริ่มต้นกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการทำแบบทดสอบก่อนเรียน สอนคำศัพท์ที่ปรากฏในแบบฝึกทักษะ ยกตัวอย่างประโยคที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่กำลังจะเรียน

5.2 ขั้นความเข้าใจคือขั้นสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการเขียนประโยคบนกระดาน/แสดงบัตรภาพ และให้นักเรียนสังเกตลักษณะของประโยค/บัตรภาพ คุณครูยกตัวอย่างประโยคประมาณ 5 ประโยค/ภาพ หลังจากนั้นนักเรียนเสนอประโยคด้วยตนเองบนกระดานและร่วมกันอธิบาย

5.3 ขั้นนำไปใช้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยนักเรียนทำแบบฝึกทักษะเฉลยร่วมกัน และทำแบบทดสอบก่อนเรียน

6. วิธีเรียนปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางกระบวนการเรียนทางภาษาจากคู่มือครู โดยเริ่มต้นจาก ขั้นความจำคือขั้นนำ ขั้นความเข้าใจคือขั้นสอนขั้นนำไปใช้คือ การทำกิจกรรมในหนังสือเรียน

6.1 ขั้นความจำคือขั้นนำ หมายถึง การเริ่มต้นกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการทำแบบทดสอบก่อนเรียน สอนคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียน Let's go ยกตัวอย่างประโยคที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่กำลังจะเรียน

6.2 ขั้นความเข้าใจคือขั้นสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการเขียนประโยคบนกระดาน/แสดงบัตรภาพ และให้นักเรียนสังเกตลักษณะของประโยค/บัตรภาพ คุณครูยกตัวอย่างประโยค/ภาพ

6.3 ขั้นนำไปใช้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยนักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือเรียน Let's go และในสมุด เฉลยร่วมกัน และทำแบบทดสอบก่อนเรียน

7. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน การจัดกิจกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนตันติวัตร อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

9. **นักเรียน EEP** หมายถึง นักเรียนที่เรียนในโครงการพิเศษเพื่อการพัฒนาผู้เรียนสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ (Excellent Educational Program, EEP) หลักสูตรเน้นภาษาอังกฤษคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ ระหว่างการเรียนโดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร อำเภอนาทอง จังหวัดนครราชสีมา โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยลำดับหัวข้อดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
  - 1.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ
  - 1.2 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
  - 1.3 คุณภาพผู้เรียน
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ
  - 2.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ
  - 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ
  - 2.3 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ
  - 2.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี
  - 2.5 องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ
  - 2.6 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ
3. แนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างไวยากรณ์
  - 3.1 ความหมายของโครงสร้างไวยากรณ์
  - 3.2 ความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
  - 3.3 การสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
  - 3.4 เนื้อหาโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 4.2 การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 4.3 ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
  - 5.1 ความหมายของความพึงพอใจ
  - 5.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
6. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญมากเนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย ทำให้การติดต่อกันระหว่างประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากลเพื่อนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสาร และเพื่อความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการในด้านการศึกษาภาษาอังกฤษได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรให้นักเรียนได้เรียนรู้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนในระดับอุดมศึกษาซึ่งจากวัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบัน นอกจากจะมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งเพื่อการศึกษาและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีการมุ่งเน้นให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษอีกด้วย (กุหลาบ สอาด, 2546: 5)

1. ความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด ตั้งคัม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อ ภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบ อาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอัน หลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้ อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดง ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
- มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

- มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ
- มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่าง ถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการ ประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. คุณภาพผู้เรียน

3.1 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.1.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและ กลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทาน ง่ายๆ

3.1.2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

3.1.3 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภท ของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

3.1.4 พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของ ภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

3.1.5 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

3.1.6 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

3.1.7 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

3.1.8 ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

3.1.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและ นันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

3.1.10 ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

3.2 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ประโยค ข้อความนิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและ ข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบ คำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

3.2.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้ คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความ ช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้ เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

3.2.3 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียน ภาพ แผนที่ แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

3.2.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาท สังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.2.5 บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของ เจ้าของภาษากับของไทย

3.2.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการ เรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

3.2.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3.2.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

3.2.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตาม หัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 -1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

3.2.10 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตาม บริบทต่างๆ

3.3 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.3.1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุ หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน จากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

3.3.2 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำ ขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่าง เหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3.3.3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

3.3.4 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตาม มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.3.5 เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออก เสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตาม โครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3.3.6 ค้นคว้ารวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

3.3.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

3.3.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

3.3.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3.3.10 ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

3.4 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3.4.1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น ถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

3.4.2 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียงตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3.4.3 พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

3.4.4 เลือกลงใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

3.4.5 อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยคข้อความ คำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

3.4.6 ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

3.4.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

3.4.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติเป็นภาษาต่างประเทศ

3.4.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

3.4.10 ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษมุ่งเน้นการพัฒนานักเรียนทั้งทางด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีการสอดแทรกไวยากรณ์ที่มีความยากง่ายในแต่ละระดับไปอย่างชัดเจน ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้นำสิ่งที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ในคุณภาพของผู้เรียนสร้างแบบฝึกทักษะขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น โดยเป็นการฝึกแบบเน้นย้ำ ทำซ้ำ เพื่อให้นักเรียนบรรลุตามตัวชี้วัดทั้งเนื้อหาและพฤติกรรม ในขณะที่เดียวกันข้าพเจ้าได้มุ่งเน้นตัวชี้วัด ในมาตรฐาน ต 1.3 ป 5/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัวและ

มาตรฐาน ต 1.1 ป 5/3 ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้นๆ ที่ฟัง หรืออ่าน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกเป็นนวัตกรรมทางการเรียนการสอนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง มีประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนการสอน ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา ช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่ผู้เรียน ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของแบบฝึกทักษะ แนวคิด และหลักการสร้างแบบฝึกทักษะ ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ความหมายของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นงานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเพิ่มทักษะ ซึ่งสามารถนำไปแก้ปัญหาได้ ทั้งนี้มีนักวิจัยหลาย ๆ ท่านที่ได้อธิบายเกี่ยวกับความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2542: 106) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ คือ การจัดประสบการณ์ที่เน้นการฝึกหัด เพื่อให้เกิดความจำจนกระทั่งสามารถปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติ ขั้นตอนในการสอนก็มักจะเริ่มต้นด้วยการบอกหรือให้ทำเป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนทำตามและฝึกหัดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจำและทำได้โดยอัตโนมัติ

นิตยา มีสุขดี (2543: 16) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะ หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียนมีลักษณะเป็นชุดการฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนทำโดยมีการทบทวนสิ่งที่เรียนผ่านมาแล้วจากบทเรียนให้เกิดความเข้าใจและเป็นแบบฝึกแก้ไขในจุดบกพร่องเพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะยิ่งขึ้น

อดุลย์ วงศ์ก้อม (2544: 30) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง กิจกรรมหรือสิ่งที่ครูกำหนดขึ้นเป็นสถานการณ์ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

กู๊ด (Good. 1973: 224) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะ หมายถึง งานหรือการบ้านที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว และเป็นการฝึกทักษะการใช้กฎ สูตรต่าง ๆ ที่เรียนไป

นูฟีลด์และกูราลนิก (Neufildt and Guralnik. 1988: 640) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง โจทย์ปัญหา หรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือ เพื่อนำมาใช้สอนหรือให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้นหลังจากที่ได้เรียนมาแล้ว

มอนโร (Monroe, 2000: 5) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่มีประโยชน์ที่ผู้เชี่ยวชาญสามารถผลิตขึ้นเพื่อการแก้ปัญหา ซึ่งการที่ผู้ผลิตจัดสื่อที่หลากหลายและยืดหยุ่นไว้เป็นชุดจะช่วยให้การนำไปใช้ประสบความสำเร็จได้

จากความหมายของแบบฝึกทักษะที่นักวิจัยหลายท่าน ได้กล่าวมานั้น พอสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ประกอบการจัดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างทักษะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา โดยครูเป็นผู้แนะนำ ช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่นักเรียน ดังนั้นแบบฝึกทักษะจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อย ในการช่วยสร้างเสริมทักษะ เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่มีประโยชน์ต่อการเรียน เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาและทำความเข้าใจ และฝึกฝน ดังนั้นการสร้างนวัตกรรมจำเป็นต้องคำนึงความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ เพื่อให้มีประสิทธิภาพ สำหรับการนำไปใช้ฝึก ซึ่งการสร้างแบบฝึกจะต้องศึกษาหลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมชนิดนั้น ๆ เพื่อสร้างนวัตกรรมได้ถูกต้อง และมีคุณภาพ มีนักวิจัยหลายท่าน ได้กล่าวถึงทฤษฎี แนวคิด ที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกไว้ดังนี้

โรเซนบาวน์ (Rosenbaum, 1969: 112 - 115) ได้กล่าวว่า “ในการจัดทำแบบฝึกหัดนั้นครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่ แล้วจัดแบบฝึกไว้ให้มากพอที่เด็กเก่งและเด็กอ่อน จะเลือกทำได้ตามความเหมาะสมและแบบฝึกหัดนั้นควรจะชัดเจนและมีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้”

ยูกา ยิมพงษ์ (2552: 24-25) ได้อ้างถึงทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาของธอร์นไดค์ (Thorndike Theory) นำมาเป็นหลักสำคัญในการสร้างแบบฝึกทักษะดังนี้

1. กฎแห่งผล (Law of Effect) มีใจความว่าการเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองจะดียิ่งขึ้น เมื่อผู้เรียนแน่ใจว่าพฤติกรรมตอบสนองของตนเองถูกต้อง การให้รางวัลจะเป็นการส่งเสริมการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ อีก

2. กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) มีใจความว่าการมีโอกาสดำเนินการซ้ำ ๆ ในพฤติกรรมหนึ่งจะทำให้พฤติกรรมนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น การฝึกหัดที่มีการควบคุมที่ดีจะส่งเสริมผลต่อการเรียนรู้

3. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) มีใจความว่า เมื่อมีความพร้อมที่จะตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมใด ๆ ถ้ามีโอกากระทำย่อมเป็นที่พอใจ แต่ถ้าไม่พร้อมที่จะตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมการบังคับให้กระทำย่อมทำให้เกิดความไม่พอใจ

ประโรม กุ่ยสาคร (2547: 56) ได้กล่าวถึงทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกของสกินเนอร์ (Skinner) ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้การวางเงื่อนไขให้ปฏิบัติ (Operant Conditioning) หมายถึงแนวทฤษฎีการเรียนรู้ที่อธิบายว่าพฤติกรรมจะมีความเข้มของการตอบสนองสูงขึ้น เมื่อได้รับการเสริมแรง (Reinforcement)

2. กระบวนการเสริมแรง (Reinforcement) หมายถึงกระบวนการที่นำมาใช้เพิ่มหรือลดการตอบสนองในกระบวนการเสริมแรงนั้น จะมีการใช้ตัวเสริมแรง (Reinforcement) เช่น คำชมเชย รางวัลที่เป็นวัตถุ สัญลักษณ์ หรือสิทธิพิเศษต่างๆ ตลอดจนให้รู้ผลการกระทำของตนเอง

3. การให้เสริมแรงทันทีทันใด (Immediately Reinforcement) หมายถึงการกำหนดให้มีการเสริมแรงทันทีทันใดที่มีการตอบสนอง เช่น เมื่อนักเรียนตอบ ครูให้การเสริมแรงทันทีว่าคำตอบของนักเรียนถูกหรือผิด การรีรอการเสริมแรงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ล่าช้าไป

หลักทฤษฎีของการเรียนรู้ของทิสนา แจมมณี(2545: 64-66) ได้กล่าวไว้ดังนี้ ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Intellectual Development Theory) ของ Piaget ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านความคิดของเด็ก เขาอธิบายว่าการเรียนของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งพัฒนาการไปตามวัยต่าง ๆ เป็นลำดับขั้นตามธรรมชาติไม่ควรเร่งเด็กให้ข้ามพัฒนาการขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่ง เพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กพัฒนาไปสู่ช่วงที่สูงกว่าสามารถช่วยให้เด็กพัฒนาการไปได้เร็ว

ทฤษฎีของการเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne. 1977: 121-136) โดยจัดลำดับขั้นจากง่ายไปหายากไว้ 8 ประเภทคือ การเรียนรู้สัญญาณ การเรียนรู้สิ่งเร้า – การตอบสนอง การเรียนรู้การเชื่อมโยงแบบต่อเนื่อง การเชื่อมโยงภาษา การเรียนรู้ความแตกต่าง การเรียนรู้ความคิดรวบยอด การเรียนรู้กฎ การเรียนรู้การแก้ปัญหา

จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกได้ยึดหลักการ ทฤษฎีทางการศึกษาหลายอย่าง มาช่วยประกอบการสร้างแบบฝึก เช่น ยึดหลักทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักการสอนโดยใช้แรงจูงใจ จัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก และยึดหลักการฝึกหัด ดังนั้นหากการสร้างแบบฝึกได้ยึดหลักการ และทฤษฎีดังกล่าวแล้วจะทำให้แบบฝึกมีคุณภาพ เหมาะสมกับการใช้จัดการเรียนการสอนพัฒนาผู้เรียนต่อไป

3. หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

การสร้างแบบฝึก หลักการสร้างก็เป็นสิ่งสำคัญ ที่สามารถช่วยให้เกิดการพัฒนาด้านทักษะได้เป็นอย่างดี ได้มีผู้เสนอแนะหลักการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

บัทส์ (Butts. 1974 อ้างถึงในสุริย์ สุชาติโนบล. 2541: 43) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกทักษะทางการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์ไว้ดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกต้องกำหนดโครงร่างคร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไรและมีวัตถุประสงค์อย่างไร
2. ศึกษางานทางด้าน โครงสร้างไวยากรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำ
3. เขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน
4. แจกวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ โดยจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับผู้เรียน

5. กำหนดกิจกรรมและอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึกทักษะ

6. กำหนดเวลาที่ใช้ในการฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม

7. กำหนดการประเมินผลแบบฝึกว่าจะประเมินแบบใด

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะของนักวิจัยหลาย ๆ ท่านมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับธิดา สนองนารถ (2542: 26-27) ซึ่งได้สรุปไว้ว่าลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีและหลักการสร้างแบบฝึกทักษะสามารถนำมาสร้างแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพนั้น มีลักษณะดังนี้ คือ

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในการฝึกทักษะ โดยให้สอดคล้องกับเรื่องที่สอน
2. ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
3. รูปแบบการฝึกต้องเร้าความสนใจ
4. แบบฝึกทักษะต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
5. ใช้เวลาที่เหมาะสมไม่นานเกินไป
6. สร้างแบบฝึกทักษะหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่าย

จะเห็นได้ว่า กระบวนการสร้างแบบฝึกทักษะ มีขั้นตอนจัดไว้อย่างเป็นระบบ ผู้สร้างแบบฝึกทักษะจะต้องศึกษาขั้นตอนอย่างละเอียด จะต้องศึกษาและวางแผนดำเนินการตามขั้นตอน ตลอดจนนำแบบฝึกทักษะไปหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพื่อให้ได้เครื่องมือที่ช่วยในการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

4. ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

แบบฝึกเป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง จากการศึกษาเนื้อหา เพราะการฝึกฝนหรือ การฝึกหัดนั้นจะต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและรู้ผลความก้าวหน้าของตนเอง ดังนั้นการสร้างแบบฝึกควรมุ่งถึงลักษณะแบบฝึกที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

บาร์เน็ต และคณะ (Barnet and others.1969: 11) ได้ให้ความเห็นในเรื่องแบบฝึกไว้ว่า

1. แบบฝึกที่ดีควรมีข้อเสนอแนะในการใช้
2. ควรมีให้เลือกทั้งแบบกำหนดคำตอบ และแบบตอบโดยเสรี
3. คำสั่งหรือตัวอย่างที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไปเพราะทำให้เข้าใจยาก
- 4.แบบฝึกควรมีหลายลักษณะและมีความหมายต่อผู้ฝึก

นิภา ชวนะพานิช (2542: 15) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น คือ ชุดฝึกทักษะ หรือแบบฝึกหัด เพราะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ที่เรียนมาไปฝึกใช้มีความเข้าใจมากขึ้น

นิตยา มีสุขดี (2543: 22) ได้สรุปลักษณะแบบฝึกที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้

1. เป็นแบบฝึกที่มีข้อความเนื้อหาเดียวกัน
2. มีความชัดเจน
3. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัย
4. ดึงดูดความสนใจของนักเรียน
5. ใช้เวลาไม่นานเกินไป

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544: 10-11) กล่าวแนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกได้ยึดลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่ง และวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับวิธีใช้ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ถ้าต้องการ

2. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียน และตรงตามจุดประสงค์ของการฝึกลงทุนน้อยใช้ได้นาน ๆ และทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัด ควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกหัดที่ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยากเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อรื้อให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบให้ แบบตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความหรือรูปภาพในแบบฝึกหัดควรเป็นสิ่งที่คุ้นเคยตรงกับความในใจของนักเรียน เพื่อทราบว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการการเรียนรู้ที่ว่าเด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกหัดที่ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองควรใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มากขึ้นและจะได้นำความรู้ไปใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกหัดที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอ และมีระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง และยากจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. แบบฝึกหัดที่ควรสร้างความสนใจของนักเรียนได้ตั้งแต่หน้าปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย

9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่กันไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ดีทั้งในและนอกห้องเรียน

10. แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบฝึกหัดที่สามารถประเมิน จำแนกความเจริญองงามของเด็กได้ด้วย

จากการศึกษาลักษณะของแบบฝึกที่ดี ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า แบบฝึกที่ดีควรจะสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอน ไม่ใช่ทดสอบว่านักเรียนเรียนรู้อะไรบ้าง ควรเกี่ยวข้องกับ โครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่สอนเรื่องเดียว เป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ข้อความที่นำมาฝึกควรสั้น กระชับ ให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนา และในแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของหลักภาษา ไม่ควรใช้คำศัพท์มากนัก ในขณะเดียวกันแบบฝึกที่ใช้ในการประกอบการเรียนการสอนนั้นควรเป็นสื่อที่จะทำให้นักเรียนมีทักษะที่ดีและถูกต้องหลังจากที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึก ดังนั้น ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพ และมีเนื้อหาเหมาะสมกับผู้ที่ได้รับการฝึก ควรมีจุดที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนจากเนื้อหาที่จะฝึกด้วย

5. องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะ ให้กับผู้เรียน หลังจากการเรียนรู้เนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งความชำนาญ ในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียน ในการที่จะช่วย เสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น สำหรับองค์ประกอบของแบบ ฝึกทักษะ ได้มีผู้เสนอไว้หลายแบบ ดังนี้

ถัดดา สุขปรีดี (2523: 32) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของบทเรียน
2. ข้อทดสอบความรู้เดิมของผู้เรียน
3. บัตรแนะนำวิธีการเรียนด้วยตนเอง
4. สื่อการเรียน
5. ข้อทดสอบหลังเรียน

นิรมล ศตวุฒิ คือ (2526: 142) อธิบายไว้ว่า องค์ประกอบหลักของแบบฝึก มีดังนี้

1. เป้าหมายเป็นการกำหนดที่ต้องการหรือขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนควร ได้รับเมื่อเรียนจบ บทเรียน

2. จุดประสงค์ คือ การกำหนดผลที่ต้องการ หรือผลที่คาดหวังของเนื้อหาบทเรียน แต่ ละตอนจนเห็นได้ชัด

3. แนวคิดที่ควรรู้ ประกอบด้วยแนวคิดสำคัญ โดยสรุปเกี่ยวกับเนื้อหาที่ผู้เรียนกำลัง จะเรียน เพื่อช่วยในการศึกษา วิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ และแก้ปัญหา

4. การประเมินตนเองก่อนเรียนเป็นการกำหนดว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรบ้างเพื่อ ค้นพบตนเองว่ามีความรู้ในเนื้อหาที่เรียนมากก่อนมากน้อยเพียงใด

5. การประเมินตน เป็นการประเมินว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์หรือไม่ อาจใช้วิธีการ ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบ หรือเสนอผลงานในรูปแบบใดก็ได้ตามที่กำหนดให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์

จากการศึกษาเนื้อหาขององค์ประกอบของแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาเป็น แนวคิดในการสร้างแบบฝึกทักษะเรื่องไวยากรณ์ โดยการอ้างอิงของถัดดา สุขปรีดี กล่าวคือ ผู้วิจัย ได้สร้าง จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของบทเรียนกล่าวคือจุดประสงค์ของการเรียนการสอน ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษแต่ละเรื่อง โดยประกอบด้วย K: Knowledge คือ ความรู้ที่นักเรียนต้องได้รับ, P: Process คือ การปฏิบัติตามทักษะต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้และการทำแบบ ฝึกทักษะ และ A: Attitude คือ คุณลักษณะที่นักเรียนแสดงออกในการทำงาน การมุ่งมั่นในการ

เรียนรู้และความสามารถทางการสื่อสารกับนักเรียนร่วมห้องแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน บัตรแนะนำวิธีการเรียน แบบฝึกทักษะ และแบบเฉลย

6. ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิชาทักษะมากยิ่งขึ้น อีกทั้งทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น และสามารถเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

อดุลย์ ภูปลื้ม (2539: 24-25) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
2. ช่วยให้อ่านเนื้อหา และคำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน
3. ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะที่เรียน
4. สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้
5. ทำให้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียน
6. ทำให้ครูประหยัดเวลา
7. ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540: 147) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นสื่อการเรียนที่อำนวยความสะดวกต่อการเรียนดังนี้

1. เป็นส่วนช่วยเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียน
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน
5. การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่
6. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมการสร้างแบบฝึก นักเรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาตัดลอกแบบฝึก ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้น

มะลิ อัจฉริยะ (2540: 32) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญสำหรับครู ทำให้ลดภาระการสอนลงได้ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

เพ็ชต์ (Petty อ่างในสุริย์ สุธานีโนบล. 2541: 45) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

- 1.เป็นส่วนเพิ่ม หรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาดีขึ้นแต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้นักเรียนทำกิจกรรมในแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะภาษาให้คงทน โดยการกระทำดังนี้
  - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ แล้ว
  - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
  - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. การให้นักเรียนทำกิจกรรมในแบบฝึก ช่วยให้ครูเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาได้ทันเวลาที่

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าแบบฝึกเป็นนวัตกรรมที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาและให้ประสิทธิภาพในการเรียนเพิ่มขึ้น ครูจำเป็นต้องจัดทำขึ้นเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งการจัดทำแบบฝึกทักษะครูต้องมีความรู้เรื่องหลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ ลักษณะของแบบฝึกที่ดี หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ เพื่อให้แบบฝึกทักษะที่สร้างเหมาะสมกับวุฒิภาวะ ความรู้ ความสามารถของผู้เรียนจึงจะทำให้สื่อการสอนชนิดนี้บรรลุเป้าหมายเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนอีกทั้งนักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง แบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือที่มีความเหมาะสมกับการนำมาใช้ฝึกทักษะทางการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์มากเพราะจะช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะทางการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์ที่คล่องและมีความชำนาญได้เป็นอย่างดี

แนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างไวยากรณ์

1. ความหมายของโครงสร้างไวยากรณ์

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนจำเป็นจะต้องมีความรู้และความสามารถทางไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคจึงจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ทั้งการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ สรุปได้ดังนี้

จินตนา สุจางันท์ (2533: 25) กล่าวว่าไวยากรณ์ หมายถึง การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างถูกต้อง ในขณะที่ Stevick (1982, อ้างถึงใน อนุชิต ธรรมานิตย์, 2544: 28) กล่าวว่า ไวยากรณ์นั้นหมายถึงการอธิบายอย่างถูกต้องและชัดเจนที่สุดว่าในภาษาหนึ่งมีการจัดหน่วยเล็ก ๆ เช่น หน่วยคำที่เป็นแกน (Stem) หน่วยคำที่ใช้เติมหน้าเติมท้ายและคำของเสียง (Intonation) จำพวกนี้ให้อยู่ในหน่วยโครงสร้างที่ใหญ่กว่า เช่น เป็นคำ เป็นอนุประโยคและประโยคได้อย่างไร และข้อความที่ใช้อธิบายไวยากรณ์นั้นจะให้ความหมายของโครงสร้างไว้ด้วย

จินตนา สุจางันท์ (2544: 32) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมว่าการเรียนไวยากรณ์ไม่เพียงแต่เรียนโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเรียนกระบวนการคำศัพท์ การเรียงประโยค การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ด้วย

เซลซี และ ฮิลล์ (Celce-Murcia และ Hills, 1998, อ้างใน จินดารัตน์ สนธิรักษ์, 2545: 30) ได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่าเป็นกฎเกณฑ์ส่วนย่อยที่ควบคุมลักษณะด้านเสียงและโครงสร้างประโยคของภาษา เป็นกฎเกณฑ์ที่เจ้าของภาษาทำได้โดยอัตโนมัติ สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้องหรือประโยคใดผิดหลักไวยากรณ์ อีกทั้งไวยากรณ์ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจไวยากรณ์ เพราะไวยากรณ์ให้คำอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาได้ และเมื่อเข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้ว จะส่งผลให้สามารถจดจำและนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในสถานการณ์ใหม่ๆ จึงเป็นไปได้ที่จะเรียนภาษาโดยปราศจากการเรียนรู้ไวยากรณ์ ผู้เรียนที่มีโครงสร้างของภาษาหรือความรู้ด้านไวยากรณ์ก็จะมีรูปแบบของภาษาอยู่ในสมองด้วย ซึ่งทำให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น ในส่วนของผู้สอนก็จำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาให้แก่ผู้เรียนด้วย แม้ว่าจะไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางภาษาได้หมดทุกข้อ แต่ผู้สอนก็ควรกำหนดลำดับขั้นในการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน โดยในขั้นแรกเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ทางไวยากรณ์ในทันทีที่พบขณะที่เพิ่งสอนให้แก่ผู้เรียนไปต่อมาผู้สอนจึงกำหนดเกณฑ์ที่ระบุว่าต้องแก้ไขอะไรบ้าง โดยกำหนดเกณฑ์การแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ในระดับองค์รวม (Global Mistakes) และระดับส่วนย่อย (Local Mistakes) ซึ่งข้อผิดพลาดระดับองค์รวม หมายถึง ข้อผิดพลาดทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ขั้นรุนแรงที่ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างประโยค หรือต่อความสัมพันธขององค์ประกอบย่อยและ

องค์ประกอบหลักในประโยค ส่วนข้อผิดพลาดระดับส่วนย่อย หมายถึงข้อผิดพลาดที่เป็นปัญหาต่อองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งหรือต่อประโยคย่อยในประโยคที่ซับซ้อน

วิกอทสกี (Vygotsky, 1962 cited in Marshall, 1997) กล่าวว่า เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ด้านไวยากรณ์ จำเป็นต้องมีกิจกรรมระหว่างผู้เรียนกับผู้เชี่ยวชาญทางภาษา โดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอาจใช้กลวิธีการสอนที่หลากหลายแตกต่างกันที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียนกับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ผลสะท้อนกลับและคำแนะนำต่างๆ ที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม การให้ผลสะท้อนกลับควรเป็นความพยายามที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้สติปัญญาในการคิดมากกว่าที่จะชี้ให้ผู้เรียนเห็นข้อผิดพลาดโดยตรง หรือให้รูปแบบภาษาของภาษาเป้าหมายที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนทันทีโดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดค้นนั้นสรุปได้ว่า ไวยากรณ์เป็นกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาที่เกี่ยวกับการใช้คำและการจัดโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า โครงสร้างไวยากรณ์มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าใช้โครงสร้างผิดแล้วจะทำให้ข้อความเหล่านั้นไม่ชัดเจน จึงจำเป็นต้องรู้จักใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง

2. ความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นจะต้องฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะครบทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเน้นการสอนองค์ประกอบของภาษาควบคู่ไปด้วย องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษามี 3 อย่างด้วยกัน คือ เสียง (Sound System) คำศัพท์ (Vocabulary) และโครงสร้างไวยากรณ์ (Structure) เพราะการเรียนรู้ภาษานั้น หมายถึง การรู้เกี่ยวกับเรื่องของเสียง และโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Carroll, 1967: 1072) และก่อนหน้านี้ ลาโด (Lado, 1964: 34 -35) ก็ได้กล่าวถึงโครงสร้างไวยากรณ์ไว้ว่า มนุษย์จะทราบถึงการใช้ภาษาต่อเมื่อเขาสามารถใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างเที่ยงตรง เพื่อการสื่อความหมาย นอกจากนี้ เกอร์รี่ (Gurry, 1955: 7) ได้กล่าวเน้นถึงความจำเป็นที่ต้องฝึกทักษะทั้ง 4 พร้อมทั้งเนื้อหาที่เป็นองค์ประกอบของภาษา อันได้แก่ เสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ โดยกล่าวว่า ในการวางแผนพัฒนาความสามารถทั้ง 4 ด้านของภาษานั้น จุดประสงค์ของผู้สอนที่มีต่อหลักสูตร จะต้องสอนคำศัพท์ใหม่ และการสอนคำศัพท์ใหม่ทางไวยากรณ์ หลักการใช้และการสอนโครงสร้างต่าง ๆ นั้น ก็เพื่อให้องค์ประกอบของภาษาได้ถูกใช้เพื่อแสดงถึงสิ่งที่นักเรียนได้อ่าน หรือเป็นสิ่งที่มิอยู่ในใจของเขา ความสามารถในการใช้โครงสร้างจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการฟัง การอ่าน ความเข้าใจ รวมทั้งการพูดและการเขียน ซึ่ง (River, 1968: 71) ก็ได้เน้นว่าโครงสร้างไวยากรณ์เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนภาษาและเป็นวิธีที่นำไปสู่

จุดหมายที่ประสงค์ ในการเรียนการสอนภาษาได้ด้วยเหตุที่โครงสร้างของภาษามีความสำคัญมาก การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงเน้นการสอน โครงสร้าง ไวยากรณ์เป็นสำคัญ

เอลลิซ (Ellis, 1997:12) ได้สนับสนุนการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่ามีความสำคัญดังนี้

1. ความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอน โครงสร้างไวยากรณ์สามารถเปลี่ยน (โดยการฝึกฝน) ให้เป็นความรู้ที่จำเป็นต่อการสื่อสารได้ต่อไป

2. ผลจากการศึกษามากมายชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์มีพัฒนาการทางภาษาได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้งอัตราการพัฒนาการของการเรียนและระดับสูงสุดของการประสบความสำเร็จในการเรียน จึงสรุปได้ว่าการสอน โครงสร้างไวยากรณ์มีส่วนสนับสนุนพัฒนาการทางด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียน

3. จากประสบการณ์ในการสอนในห้องเรียน ผู้สอนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่าช่วยให้การแก้ไขข้อผิดพลาดทำได้ง่ายและมีระบบ และยืนยันที่จะรวมการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เข้าไปในโปรแกรมการสอนภาษาด้วย

บุญเลิศ วงศ์พรม (2545: 35) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ไวยากรณ์เป็นหลักของภาษาซึ่งผู้เรียนสามารถอาศัยเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเป็นบรรทัดฐานเพื่อความเข้าใจภาษาที่ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริงและอาศัยเป็นเกณฑ์ตัดสินว่าการใช้ภาษาแบบไหนถูกหรือผิดอย่างไร การรู้ศัพท์อย่างเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอที่จะเรียนรู้หรือใช้ภาษาได้ดี ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีกรฝึกฝนไวยากรณ์ ซึ่งก็คือการทำซ้ำๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าติดต่อกันจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา นอกจากนี้ไวยากรณ์ยังมีความสำคัญต่อความสวยงามของถ้อยคำเป็นการปรุงแต่งรูปแบบภาษาให้มีอรรถรสมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถสื่อสารด้วยการเขียนได้ชัดเจน ถูกต้อง มีระบบตามหลักเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ และสามารถผลิตประโยคที่สอดคล้องกับโครงสร้างภาษาอังกฤษในรูปแบบที่เป็นที่ยอมรับได้ ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์จนสามารถสร้างองค์ความรู้และสร้างความเข้าใจในหน้าที่ของไวยากรณ์ในบริบทการสื่อสารที่แตกต่างกัน สามารถประยุกต์ใช้โครงสร้างด้านไวยากรณ์ได้หลากหลายตามความต้องการของผู้รับสารและบริบทของการสื่อสาร อีกทั้งจำเป็นต้องได้รับโอกาสในการฝึกโครงสร้างและหน้าที่ของการสื่อสารฝึกฝนการประยุกต์ใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ในบริบทที่เกิดขึ้นจริง

3. การสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยได้ให้ความสำคัญ และมีการคิดค้นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่คิดว่าจะทำให้เยาวชนไทย ทั้งนักเรียน นักศึกษาสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ ครูผู้สอนจำเป็นต้องรู้ถึงความแตกต่างระหว่างเทคนิควิธีการสอนและแนวคิดทฤษฎีซึ่งเป็นที่มาของวิธีการสอนแบบต่างๆหลากหลายวิธีการเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ซึ่งปัจจุบันเน้นกระบวนการเรียนภาคปฏิบัติ ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองให้ความสำคัญกับผู้เรียน สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา ปี 2544 ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learning Centered) (กรมวิชาการ, 2544: 20-21) การสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษเป็นเรื่องที่ซับซ้อน และไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่เหมาะสมกับทุกสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของครูผู้สอนว่าจะใช้วิธีการสอนแบบไหนกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันทั้งเรื่องของอายุ เพศ ประสบการณ์เดิม และรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน (Cognitive Style) รวมถึงไวยากรณ์ที่จะสอนด้วย (จินตนา สุจิตานนท์, 2544: 38)

3.1 ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

หน่วยศึกษานิเทศก์, สำนักนิเทศ, สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542 ได้ระบุไว้ว่ากระบวนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมความพร้อมหรือขั้วนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว หรืออาจจะเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้จะเป็นเพลง เกม นิทาน การสนทนา หรือแสดงต่างๆ เป็นต้น
2. ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียน ที่เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง และตัวอย่างภาษาที่ครูผู้สอนเลือกใช้ในห้องเรียน ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูล (Informant) และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฟังและสังเกต
3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นการฝึกตัวภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูผู้สอนนำเสนอในขั้นที่เสนอ (Presentation) ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุม (Conductor) ในการฝึกภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน
4. ขั้วนำไปใช้ (Production) ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์เหมือนชีวิตจริง เป็นสถานการณ์ใหม่ (New Situation) อาจจะเป็นคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้นำเสนอไปแล้ว ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว ทั้งในส่วนที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงก่อนๆและในชั่วโมงที่กำลังเรียนอยู่ ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ

(Advisor) คอยแนะนำและช่วยเหลือผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ ผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา (Productive Language Use)

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญของบทเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้อาจจะเป็น เพลง เกม การทำแบบฝึกหัดต่างๆ หรือการมอบหมายงาน เป็นต้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการดังกล่าว ครูผู้สอนจะต้องเข้าใจและตระหนักในบทบาทของตัวเองและบทบาทของผู้เรียนในแต่ละขั้นตอน ซึ่งจะช่วยให้สามารถออกแบบและสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนการสอนได้ดียิ่งขึ้น

Celce-Murcia (ชัชฎาภรณ์ เขื่อนมณี. 2546: 1; อ้างอิงจากCelce-Murcia.1988.pp. 27-28) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ 4 ขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ขั้น Presentation จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์พบว่า มีวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ 1. Deductive Approach และ 2. Inductive Approach

1.1 Deductive Approach การสอนโครงสร้างไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มโดยการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ ตามด้วยประโยคตัวอย่างการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ แล้วจึงให้นักเรียนฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์

1.2 Inductive Approach การสอนโครงสร้างไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มต้นสอนโดยการให้ประโยคตัวอย่างที่แสดงการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่จะสอนก่อน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และสุดท้ายผู้สอนจะให้นักเรียนสรุปการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ด้วยตนเอง การนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ทั้งแบบ Deductive และ Inductive Approach มีทั้งข้อดีและข้อเสียทั้งสองวิธี ฉะนั้นการที่ผู้สอนจะเลือกใช้วิธีการไหนในการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ควรจะพิจารณาถึงความถนัดของผู้เรียน ความชอบของนักเรียน และชนิดของโครงสร้างไวยากรณ์ที่สอนด้วย

2. ขั้น Focused Practice จุดมุ่งหมายของขั้นนี้ คือ ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ใหม่จนชำนาญ ก่อนไปฝึกขั้น Communicative Drill ต่อไป การฝึกขั้นนี้จึงเป็นแบบ Mechanical Drill และ Meaningful Drill

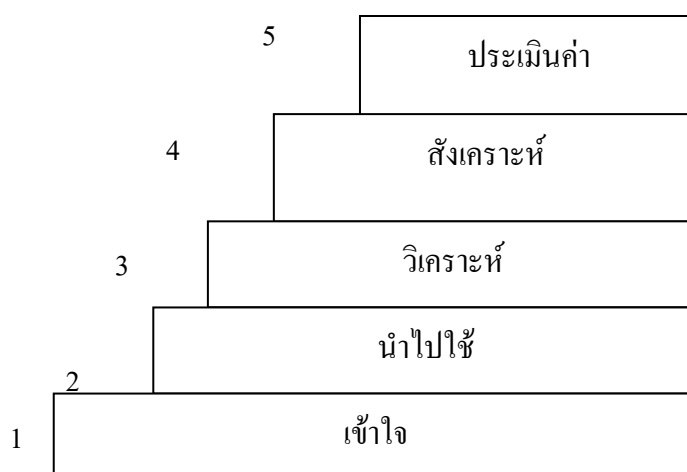
3. ขั้น Communicative Practice เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแบบโครงสร้างที่เรียนใหม่จนคล่องแล้ว นักเรียนควรมีการฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ Communicative Activities ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ถ่ายโอนความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้จริง ๆ ในการติดต่อสื่อสารกัน

4. ขั้น Teacher Feedback ถึงแม้ว่าจะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนไว้ในขั้นตอนสุดท้าย แต่ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนตลอดบทเรียน แต่ยุทธวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของบทเรียน เช่น ในขั้นที่ 2 ที่เป็น Feedback Drill นั้น ผู้สอนควรแก้ไข

ข้อผิดพลาดโดยตรงและทันทีทันใด แต่เมื่อถึงขั้นที่ 3 แล้วนั้น ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะการฝึก โดยแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนผู้สอนควรจดบันทึกไว้ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนหลังจากการฝึกแบบ Communicative Drill สิ้นสุดลงในการเลือกที่จะใช้ยุทธวิธีไหนในการสอนขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่จะวิเคราะห์ผู้เรียนวิเคราะห์เนื้อหาที่จะสอน เพื่อให้สอดคล้องและการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น หรือมีอุปสรรคน้อยที่สุด

สุจินดา จันทร์ธรรม (2551: 25) ได้อ้างอิงทฤษฎีของเจมมณี ในเอกสารประกอบการเรียน “จากหลักสูตรสู่แผนการสอน” ได้เสนอขั้นตอนในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ 4 ขั้นตอนตามกระบวนการทางภาษา เป็นกระบวนการที่มุ่งให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษา ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

1. เข้าใจ หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค และถ้อยคำต่าง ๆ ตลอดจนสัญลักษณ์ รูปภาพ และเครื่องหมาย
2. นำไปใช้ หมายถึง ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน จนสามารถนำไปใช้สื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้
3. วิเคราะห์ หมายถึง ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามขั้นตอน และวิเคราะห์คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน
4. สังเคราะห์ หมายถึง นำความรู้ที่เรียนมาไปถ่ายทอดทางภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้
5. ประเมินค่า หมายถึง ผู้เรียนเกิดเจตคติต่อภาษาที่เรียน เห็นคุณค่าประโยชน์ และโอกาสที่จะนำภาษานั้นไปใช้ศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักการสอนไวยากรณ์แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นฝึก ขั้นนำไปใช้และขั้นสรุป ซึ่งทั้งนี้การสอนไวยากรณ์ครูอาศัยปัจจัยหลายอย่างมาใช้ในการบวนการเรียนการสอนและควรมีทางเลือกที่หลากหลายเพื่อเป็นการเน้นให้ผู้เรียนเกิดการกระบวนการคิด การเรียนรู้และปฏิบัติจริง ที่สามารถถ่ายทอดโดยการสื่อสาร และการเขียนได้อย่างถูกต้องทั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนไวยากรณ์ตามกระบวนการทางภาษาเนื่องจากเป็นกระบวนการเฉพาะ (Specific) และผู้วิจัยก็ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบของหน่วยศึกษานิเทศก์, สำนักนิเทศบางขั้นตอนควบคู่กับการจัดการเรียนการสอนของทีสนา แจมมณี กล่าวคือ 1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน(ขั้นความจำ)โดยการสอนด้วยคำศัพท์ การยกตัวอย่างประโยค/ภาพ 2.ขั้นสอนเป็นการนำเสนอและฝึก (ขั้นความเข้าใจ) เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง คุณครูแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุม 3.ขั้นนำไปใช้ นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยการทำกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะและหนังสือเรียนตามคู่มือครูทั้งนี้ตั้งแต่ขั้นเข้าความจำจนถึงขั้นนำไปใช้ เป็นการอธิบายแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องระดับพฤติกรรมที่ต้องการวัดในแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบ

4. เนื้อหาโครงสร้างไวยากรณ์

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องไวยากรณ์ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิชาภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะครอบคลุมเนื้อหาด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 7 เรื่องได้แก่ Verb to be Verb to have/ Pronouns / Prepositions /Wh-questions / Comparison / Quantitative Adjectives / Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

1. Verb to be คือ คำกริยา (Verb) ตัวหนึ่งซึ่งมีรูปปัจจุบันกาล (present tense) 3 รูปด้วยกัน คือ is am are ซึ่งแปลว่า เป็น , อยู่ , คือ ทั้งนี้ใช้ในการแสดงสภาพ และขยายประธาน เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน Verb to be จะเปลี่ยนไปตามประธาน เช่น

I am a girl. = ฉันเป็นเด็กผู้หญิง

She is a girl. = หล่อนเป็นเด็กผู้หญิง

You are a girl. = คุณเป็นเด็กผู้หญิง

2. Verb to have คือ คำกริยา (Verb) ตัวหนึ่งซึ่งมีรูปปัจจุบันกาล (present tense) 2 รูปด้วยกัน คือ have / has ซึ่งแปลว่า มี ทั้งนี้ใช้ในการแสดงสภาพ และขยายประธานเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน Verb to have จะเปลี่ยนไปตามประธาน เช่น

I have two dogs. = ฉันมีสุนัขสองตัว

She has two dogs. = หล่อนมีสุนัขสองตัว

You have two dogs. = คุณมีสุนัขสองตัว

3. Pronouns คือคำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนคำนาม เช่น คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ อาหาร ผักและผลไม้ เป็นต้น Pronouns มีหลายชนิด ในที่นี้จะกล่าวถึงเพียง 3 ชนิด คือ คำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็น ประธาน กรรม การแสดงความเป็นเจ้าของ

3.1 Subject Pronouns คือ คำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคจะอยู่หน้าคำกริยาเสมอ ได้แก่ I You We They He She It

3.2 Object Pronoun คือ คำสรรพนามที่เกี่ยวกับบุคคลและอื่น ๆ ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคมักจะอยู่หลังคำกริยา (verb) หรือ คำบุพบท ได้แก่ me us you them him her it

3.3 Possessive Adjective คือคำสรรพนามที่ทำหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของ (my, your, our, their, his, her, its) ใช้เมื่อต้องการบอกความเป็นเจ้าของซึ่งวางไว้หน้าคำนามเสมอ

โครงสร้างของคำสรรพนาม

Subject Pronoun	I	We	You	They	He	She	It
Object Pronoun	me	us	you	them	his	her	it
Possessive Adjective	my	our	your	their	him	him	its

Example:

Subject Pronoun: a. Lee is here, but John is absent because the professor told John that John did not have to take the exam.

b. He is here, but he is absent because she told him that he did not have to take it.

Object Pronoun: a. Laura saw Jennifer and Michelle at the movies with Jane last Friday, but she did not see Anthony and me because we were sitting behind Lisa.

- b. Laura saw **them** at the movies with **her** last Friday, but she did not see **us** because we were sitting behind **her**.

Possessive Adjective: a. That is **Jaime's** book. It is not **Heather's** book. **Heather's** book is over there.

b. That is **her** book. It is not **her** book. **Her** book is over there.

4. Preposition คำบุพบท มีหน้าที่เชื่อมคำกริยากับส่วนต่างๆ ของประโยคให้เข้ากันอย่างสมบูรณ์ โดยปกติคำบุพบทจะทำหน้าที่เป็น adverb สามารถเป็นได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ดังนี้

4.1 Preposition of Time คือ คำบุพบทบอกเวลา ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยทำการวิจัย 3 คำ ได้แก่

4.1.1 at ใช้กับจุดย่อยของเวลา, เวลาตามนาฬิกา, และช่วงเทศกาลประจำปี ได้แก่ at dawn (ตอนรุ่งเช้า) at noon (ตอนเที่ยง) at night (ตอนกลางคืน) at six o'clock (ตอน 6 โมง) at New Year (ตอนปีใหม่) at Christmas (ตอนช่วงคริสต์มาส) at midnight (ตอนเที่ยงคืน) at the moment (ขณะนี้)

4.1.2 on ใช้กับวัน (ซึ่งอาจมีเดือน พ.ศ. ด้วย) ช่วงเวลา, วันสำคัญต่างๆ ได้แก่ on Monday on Sunday night on November 12 th (on the twelfth of November) on New Year's Day on Christmas Day on Songkran's Day

4.1.3. in ใช้กับช่วงเวลาของวัน, เดือน, ปี, ค.ศ., ศตวรรษ, ฤดู ได้แก่ in the morning in the afternoon in the evening in June in 1996 in nineteenth century in summer

หมายเหตุ : ส่วน in time = ทันเวลา แต่ on time = ตรงเวลา

4.2 Preposition of place คือ คำบุพบทบอกตำแหน่ง ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยทำการวิจัย 3 คำ ได้แก่

4.2.1 at = ที่ สามารถแบ่งการใช้ได้ดังนี้

4.2.1.1 ใช้บอกตำแหน่ง บริเวณ หรือจุดย่อยของสถานที่ หรือหมายถึงสถานที่ในเหตุการณ์หนึ่งที่กล่าวถึง ได้แก่ at home at the hospital at school at the theater at my desk at the party at the airport at the market

4.2.1.2 ใช้ at กับบ้านเลขที่, หมู่บ้าน, ตำบล เช่น His house is at 48 Ladprao Road. บ้านของเขาอยู่บ้านเลขที่ 48 ถนนลาดพร้าว

4.2.1.3 at + place on a journey (สถานที่ตามเส้นทางของการเดินทาง) เช่น

This train stops at Lopburi. รถไฟขบวนนี้จอดที่ลพบุรี

นอกจากนี้ยังมีการใช้ at ในรูปวลีต่อไปนี้

at the top of ..... ที่จุดสูงสุดของ.....

at the bottom of ..... ที่จุดต่ำสุดของ.....

at the corner (of)..... ที่ตรงมุมของ.....,

เช่น Go straight on the street, then turn left at the corner. ตรงไปตามถนนแล้วเลี้ยวซ้ายที่มุมถนน

4.2.2 on = บน สามารถแบ่งการใช้ได้ดังนี้

4.2.2.1 ใช้กับสิ่งที่อยู่บนพื้นผิว (on a surface) ของวัตถุหรือสถานที่
ต่างๆ เช่น on the table (บนโต๊ะ) on the wall (บนผนัง) on the book (บนหนังสือ)

4.2.2.2 ใช้กับชื่อถนน เช่น His office is on Silom Road. ที่ทำงานของ
เขาอยู่บนถนนสีลม

4.2.2.3 on + floor (ชั้นของอาคาร) ได้แก่ on the first floor = บนชั้น
ที่ 1 on the second floor = บนชั้นที่ 2 on the third floor = บนชั้นที่ 3

4.2.3 in = ใน

4.2.3.1 เราใช้ in เมื่อเราพูดถึงภายในสถานที่นั้น โดยมีอย่างน้อย 3 ด้าน
ล้อมรอบสิ่งนั้นอยู่ เช่น in a jug (ในเหยือก) in the cage (ในกรง) in the basket (ในตะกร้า)

4.2.3.2 ใช้กับทิศทาง เช่น in the north ทางทิศเหนือ in the south ทางทิศ
ใต้ in the east ทางทิศตะวันออก in the west ทางทิศตะวันตก

4.2.3.3 ใช้กับสถานที่ใหญ่ๆ ได้แก่ เมือง จังหวัด รัฐ ประเทศ ทวีป เช่น
in Bangkok , in London , in Texas , in America , in Asia

5. Wh - Question โครงสร้างประโยค คือ Wh + Verb ช่วย + Subject + Verbแท้+
ส่วนขยาย?

Wh- Question สามารถแบ่งออกเป็นได้หลายประเภท ดังนี้

5.1 Where แปลว่า “ที่ไหน” ใช้เมื่อต้องการถามสถานที่ หรือตำแหน่งแห่งที่
โดยปกติเมื่อมีการถาม Where...? ก็มักจะตามด้วย คำตอบที่บอกตำแหน่ง แห่งที่ที่สิ่งนั้นปรากฏอยู่
นั่นคือคำตอบที่ ซึ่งได้มักจะมีตัวบุพบทบ่งบอกสถานที่อยู่ เช่น

คำถาม Where is the pen?

คำตอบ It is over the book.

5.2 Who/Whom แปลว่า “ใคร” ใช้ถามว่าใคร เช่น Who's your mother?

5.3 How many แปลว่า “มีมากเท่าไร” ใช้เพื่อถามจำนวน เช่น How many pigs?

5.4 What แปลว่า “อะไร” เช่น What time is it?

5.5 When แปลว่า “เมื่อไร” เช่น When do you drink water?

5.6 How แปลว่า “อย่างไร” เช่น How old are you?

5.7 Why แปลว่า “ทำไม” เช่น Why do you love her?

5.8 Which แปลว่า “อันไหน สิ่งไหน” เช่น Which do you like, milk or coffee?

6. Comparison คือ การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งมีขึ้นของการเปรียบเทียบอยู่ 3 ชั้น ได้แก่

6.1 การเปรียบเทียบขั้นปกติ (Positive degree) ของคำคุณศัพท์จะใช้แสดงการเปรียบเทียบเพื่อแสดงความเท่ากันและไม่เท่ากันในลักษณะใดลักษณะหนึ่งโดยมีรูปแบบการเปรียบเทียบดังนี้ as + adj + as เป็นตัวแสดงการเปรียบเทียบที่แสดงความเท่าเทียมกันระหว่าง as.....as ให้เติมคำคุณศัพท์ (adjective) ที่ต้องการเปรียบเทียบ เช่น Judy is as tall as Jane. I'm as old as you are.

6.2 การเปรียบเทียบขั้นกว่า (Comparative) การเปรียบเทียบขั้นกว่าจะเปรียบเทียบระหว่างคน 2 คนหรือกลุ่ม 2 กลุ่ม เท่านั้น โดยใช้คำคุณศัพท์ขั้นกว่า (Comparative degree) และ than หลักการใหญ่ ๆ ของการเปรียบเทียบขั้นกว่าทำได้ดังนี้ คือ

6.2.1 นำคำคุณศัพท์ (adjective) มาเติม -er แล้วตามด้วย than (ดูหลักการเติม -er ที่คำคุณศัพท์) เช่น I am shorter than you. Martin is taller than Helen.

6.2.2 เติม more หน้าคำคุณศัพท์ที่ไม่เติม -er แล้วตามด้วย than เช่น Good health is more important than money. Math test is more difficult than English test.

6.2.3 การเปรียบเทียบขั้นสูงสุด (Superlative) การเปรียบเทียบขั้นสูงสุดใช้เปรียบเทียบกับคำนามที่มีจำนวนตั้งแต่ 3 ขึ้นไป ให้นักเรียนศึกษารายละเอียดต่อไปนี้

6.2.3.1. ให้เติม -est ท้ายคำคุณศัพท์และเติม the หน้าคำคุณศัพท์ด้วย เช่น Donny is the tallest of the three boys. The Nile is the longest river in the world.

6.2.3.2. ให้เติม the most หน้าคำคุณศัพท์ เช่น Sue is the most beautiful in her family. Porntip is the most intelligent woman in her group.

7. Quantitative Adjectives คือ คำที่แสดงปริมาณความมากน้อย โดยทำหน้าที่ขยายนามนับไม่ได้ (Uncountable Nouns) และคำนามนับได้ (Countable Nouns) ที่ตามหลัง เช่น

7.1 Some + Positive sentence/Request Sentence

7.2 Any + Negative Sentence / Question

7.3 Much + Uncountable Nouns

7.4 Many + Countable Nouns

7.5 A little + Uncountable Nouns

7.6 A few + Countable Nouns

7.7 A lot of + Uncountable Nouns/ Countable Nouns

8. Tenses คือรูปกริยาที่เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ต่างๆหมายความว่า ถ้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ก็จะมีรูปกริยาที่เป็นอดีต (past tense) ถ้าเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นในสภาวะการณ์ปัจจุบัน ก็จะมีรูปกริยาที่เป็นปัจจุบัน (Present Tense) ถ้าเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นในอนาคต ก็จะมีรูปกริยาที่เป็นอนาคต (Future Tense) ซึ่งผู้วิจัยทำการวิจัยจำนวน 3 เรื่องดังนี้

8.1 Present Simple Tense คือประโยคที่เป็นปัจจุบัน ใช้แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำเป็นจริงเสมอตามปรากฏการณ์ธรรมชาติ ซึ่งมักจะมีคำว่า now, today, every day อยู่ในประโยค โครงสร้างของ The Present Simple Tense คือ Subject + Verb ช่อง 1 + Object + ... เช่น My mother ***buys*** a new fan. / The earth ***goes*** round the sun. / The sun ***rises*** in the east and ***sets*** in the west. / The sun ***shines*** by day; the moon ***shines*** by night.

8.2 Present Continuous Tense คือประโยคปัจจุบันที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่กำลังกระทำ ใช้เพื่อบอกว่า เหตุการณ์หรือการกระทำใดๆ กำลังเกิดขึ้นหรือกำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบัน โครงสร้างของ Present Continuous Tense คือ Subject + Verb to be (is ,am ,are) + Verb ช่อง 1 เช่น Look ! The boy ***is crying***. / You ***are drinking*** some milk. / We ***are reading*** cartoons now. The students ***are studying*** English now.

8.3 Past Simple Tense คือ ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจบสิ้นลงไปแล้วในอดีตและมักจะมีคำบอกเวลาอยู่ด้วยเช่นคำว่า yesterday, last week, last month, last year, last summer, last spring, two days ago โครงสร้างของ Past Simple Tense คือ Subject + Verb ช่อง 2 + Object. เช่น We ***went*** to Canada last summer. / My family ***came*** to visit me last week.

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในการจัดการศึกษา ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องการศึกษาความรู้ ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนแล้ว ยังแสดงถึงคุณค่าของหลักสูตร การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของครูผู้สอนและผู้บริหารอีกด้วย ดังนั้นผู้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2533: 209) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใดซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอน คือ

1. การวัดด้วยการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้ จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบปฏิบัติ (Performance Test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา(Content) อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) วรณี โสมประยูร (2537: 262) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง ความสามารถหรือพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาขึ้นหลังจากได้รับการอบรมสั่งสอนและฝึกฝนโดยตรง กพ เลหาไพบูลย์ (2537: 295) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือพฤติกรรมที่แสดงออก ถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด จากที่ไม่เคยกระทำได้หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนรู้ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

กู๊ด (Good. 1973: 103) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ที่ได้รับ หรือทักษะที่พัฒนามาจากการเรียน ในสถานศึกษา โดยปกติวัดจากคะแนนที่ครูเป็นผู้ให้หรือจากแบบทดสอบ หรืออาจรวมทั้งคะแนนที่ครูเป็นผู้ให้และคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบจากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมากทั้งองค์ประกอบ

ทางด้านสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของความสำเร็จ สามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบ หรือคะแนนที่ครูให้

สาคร ธรรมศักดิ์ (2541: 135) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ หมายถึงคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอบ การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบความสามารถ หรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้ว

บรรดล สุขปิติ (2542: 3) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึงการนำชุดของคำถามหรือกลุ่มของงาน หรือสภาพการณ์ต่างๆที่ได้จัดเตรียมไว้ไปกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่มุ่งหวังตอบสนองออกมา แล้วสังเกตพฤติกรรมที่ตอบสนองนั้นว่ามีลักษณะอย่างไร และมีคุณภาพดีเพียงใดซึ่งการทดสอบต้องประกอบด้วย 2 ส่วนต่อเนื่องกันคือ ส่วนที่ทำหน้าที่เป็นตัวเร้ากับส่วนที่เป็นพฤติกรรมของนักเรียนที่ตอบสนองออกมาจนสังเกตและวัดได้ สิ่งที่ทำหน้าที่เป็นตัวเร้าหรือกระตุ้นเรียกได้ว่าเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น

อารีย์ วชิรวารการ (2542: 143) ให้ความหมายว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็คือ ผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมิได้มองแต่ในแง่ของความรู้ความสามารถทางสมองเท่านั้น ในทางที่เป็นจริงแล้วความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรม ก็เป็นผลจากการฝึกสอนและอบรม ซึ่งก็นับเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ไคแซค อาร์โนลด์; และ ไมลิ (สิริวรรณ พรหมโชติ. 2542: 17; อ้างอิงจาก Kyseak,Arnold; & Meili. 1972: 6) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมากซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกต การตรวจการบ้านหรืออาจได้ในรูปแบบของเกรดจากโรงเรียนซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลาานพอสมควรหรืออาจได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

จากคำกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้หลังการเรียนหรือการฝึกอบรม โดยใช้แบบทดสอบทางด้านเนื้อหาวิชาและด้านการปฏิบัติ ทั้งนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่น่าเชื่อถือมากกว่า เพราะการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ หลายด้านจึงย่อมดีกว่าการแสดงความขนาดของความ

ล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียนจากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว

2. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อวัดความรู้เนื้อหาวิชา ผู้ประเมินต้องมีการวางแผนการดำเนินการสร้างที่เป็นระบบ มีความรู้ ในด้านเนื้อหา เขียนข้อคำถามที่ตรงประเด็น ตลอดจนสามารถตรวจสอบคุณภาพแต่ละข้อได้ ดังที่ อุทุมพร จามรมาน (2540: 27) กล่าวถึงการสร้างข้อสอบที่เป็นระบบนั้นมีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 การระบุจุดมุ่งหมายในการทดสอบ
- 2.2 การระบุเนื้อหาให้ชัดเจน
- 2.3 การทำตารางเนื้อหาจับคู่จุดมุ่งหมายในการทดสอบ
- 2.4 การทำหน้าหน้า
- 2.5 การกำหนดเวลาสอบ
- 2.6 การกำหนดจำนวนข้อหรือคะแนน
- 2.7 การเขียนข้อสอบ
- 2.8 การตรวจสอบข้อสอบที่เขียนขึ้น
- 2.9 การทดลองใช้ แก้ไข ปรับปรุง

ในการกำหนดจุดประสงค์เพื่อเขียนข้อคำถามวัดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนนั้น ได้มีนักวิชาการกล่าวไว้ดังนี้ บลูม (Bloom, 1956: 201) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของความรู้ใช้ในการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมด้านความรู้ความคิดไว้ 6 ขั้น ดังนี้คือ

1. ความรู้ความจำ หมายถึง การระลึกหรือท่องจำความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว โดยตรงในขั้นนี้รวมถึง การระลึกถึงข้อมูล ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ไปจนถึงกฎเกณฑ์ ทฤษฎีจากตำรา ดังนั้น ขั้นความรู้ความจำจึงจัดได้ว่าเป็นขั้นต่ำสุด

2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่ได้เรียนหรืออาจแปลความจากตัวเลข การสรุป การย่อความต่างๆ การเรียนรู้ในขั้นนี้ถือว่าเป็นขั้นที่สูงกว่าการท่องจำตามปกติอีกขั้นหนึ่ง

3. การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ดังนั้น ในขั้นนี้ จึงรวมถึงความสามารถในการเอา กฎมโนทัศน์หลักสำคัญวิธีการนำไปใช้ การเรียนรู้ในขั้นนี้ถือว่าเป็นขั้นที่นักเรียนจะต้องมีความเข้าใจในเนื้อหาเป็นอย่างดีเสียก่อน จึงจะนำความรู้ไปใช้ได้ ดังนั้น จึงจัดอันดับให้สูงกว่าความเข้าใจ

4. การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถที่จะแยกแยะเนื้อหาวิชาลงไปเป็นองค์ประกอบย่อยๆเหล่านั้น เพื่อที่จะได้มองเห็นหรือเข้าใจความเกี่ยวข้องต่างๆในชั้นนี้จึงรวมถึงการแยกแยะหาส่วนประกอบย่อยๆหาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยๆเหล่านั้น ตลอดจนหลักการสำคัญต่างๆที่เข้ามาเกี่ยวข้อง การเรียนรู้ในชั้นนี้ถือว่าสูงกว่าการนำเอาไปใช้และต้องเข้าใจทั้งเนื้อหาและโครงสร้างของบทเรียน

5. การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถที่จะนำเอาส่วนย่อยๆมาประกอบกันเป็นสิ่งใหม่ การสังเคราะห์จึงเกี่ยวกับการวางแผน การออกแบบการทดลอง การตั้งสมมติฐานการแก้ปัญหาที่ยากๆ การเรียนรู้ในระดับนี้ เป็นการเน้นพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ ในอันที่จะสร้างแนวคิดหรือแบบแผนใหม่ๆขึ้นมา ดังนั้น การสังเคราะห์เป็นสิ่งที่สูงกว่าการวิเคราะห์อีกขั้นหนึ่ง

6. การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับคุณค่าต่างๆไม่ว่าจะเป็นคำพูด นวนิยาย บทกวี หรือรายงานการวิจัย การตัดสินใจดังกล่าว จะต้องวางแผนอยู่บนเกณฑ์ที่แน่นอน เกณฑ์ดังกล่าวอาจจะเป็นสิ่งที่นักเรียนคิดขึ้นมาเอง หรือนำมาจากที่อื่นก็ได้ การเรียนรู้ในชั้นนี้ ถือว่าเป็นการเรียนรู้ขั้นสูงสุดของความรู้ความจำ

จากคำกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า หลักเกณฑ์เบื้องต้นในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือควรสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ให้ครบทุกจุดประสงค์ เน้นการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ คำนึงถึงขีดจำกัดของข้อสอบ ตั้งคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอบ มีความชัดเจนในข้อคำถามและการให้คะแนน นอกจากนี้ ข้อสอบควรจะมีความยากง่ายพอเหมาะและมีเวลาในการสอบที่มากพอ

3. ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เชินซี และ ดอบบิ้น (สุริยัน แสงแก้ว.2535: 23 – 25; อ้างอิงจาก Chauncey; &Dobbin. 1963: 63 – 67) กล่าวถึงประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 5 ประการดังนี้

1. เพื่อระดับพัฒนาการ
2. ใช้เป็นประโยชน์ในการแนะแนวนักเรียน
3. เพื่อประโยชน์ในด้านการวางแผนสร้างหลักสูตรต่อไป
4. เพื่อใช้ในการสอบคัดเลือกและเลื่อนชั้น
5. เพื่อใช้เปรียบเทียบความสามารถในการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันหรือเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนจากเอกสาร สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประโยชน์ คือ ใช้ในการแนะแนวและดูแลพัฒนาการของนักเรียน เพื่อสร้างหลักสูตรต่อไป

พรพิศ เกื่อนมณเฑียร (2542: 50-51) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

1. ใช้สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม
2. ใช้สำหรับปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
3. ให้แยกประเภทนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามความสามารถ
4. ใช้ในการวินิจฉัยสมรรถภาพเพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือได้ตรงจุด
5. ใช้เปรียบเทียบความงอกงาม
6. ใช้ตรวจสอบประสิทธิภาพของการเรียน
7. ใช้พยากรณ์ความสำเร็จในการศึกษา
8. ใช้ในการแนะแนว
9. ใช้ในการประเมินผลการศึกษา
10. ใช้ในการศึกษาค้นคว้าวิจัย

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียนในด้านการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนได้ตรงจุด ใช้ในการตรวจสอบพัฒนาการในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีมากขึ้นเพียงใด และในด้านใด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพยากรณ์ความสำเร็จของผู้เรียนในการศึกษา และยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนต่อไป

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่มุ่งตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจของผู้เรียนว่าหลังการเรียนรู้เรื่องนั้น ๆ แล้วผู้เรียนมีความรู้ความสามารถประกอบกับมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้มีผู้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้หลายข้อความดังนี้

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540: 28) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบวัดความรู้เชิงวิชาการ มักใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เน้นการวัดความรู้ความสามารถจากการเรียนรู้ในอดีต หรือในสภาพปัจจุบันของแต่ละบุคคล

วิรัช วรรณรัตน์ (2541: 49) ได้สรุปว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของผู้สอบที่ได้จากการเรียนรู้ โดยต้องการทราบว่าผู้สอบมีความรู้อะไรบ้าง มากน้อยเท่าไรเมื่อผ่านการเรียนไปแล้ว

ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 171) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็นการให้คำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอ (Paper and Pencil Test)

ศิริชัย กาญจนวาสี (2544: 124) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นเครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถถึงมาตรฐานที่ผู้สอนกำหนดไว้หรือไม่ หรือมีความรู้ความสามารถระดับใดหรือมีความรู้ความสามารถดีเพียงไรเมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกัน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2544: 98) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียน ได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

วิสตัน (Whiston, 2000: 18) ได้ให้ความหมายว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความรู้ (Knowledge) หรือความคล่องแคล่ว (Proficiency) โดยที่ผลสัมฤทธิ์นั้นเป็นความรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง หลังจากที่ได้รับการเรียนรู้หรือ ได้รับการฝึกฝนแล้ว

พัคเคทท์ และ แบล็ค (Puckett and Black, 2000: 211) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้วหรือสิ่งที่ปทัชชะที่ผู้เรียนได้รับจากการสอน

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถ ทักษะ/กระบวนการของนักเรียน ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอน วิธีเรียนของผู้เรียน ตลอดจนการใช้สื่อการเรียนการสอนรวมถึงประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับทั้งที่ได้รับในอดีตหรือปัจจุบัน เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ทักษะ/กระบวนการมากน้อยเพียงใดในด้านเนื้อหาวิชาการที่มีทั้งแบบทดสอบแบบปรนัยและแบบทดสอบแบบอัตนัย

5. ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเครื่องมือในการวัดความรู้ด้านสติปัญญาที่แฝงอยู่ในตัวบุคคล ดังนั้นจึงมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดังนี้

บรรดล สุขปิติ (2542: 7-12) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

5.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เอง (Teacher – Made Test) ครูผู้สอนจัดสร้างขึ้นเพื่อวัดความก้าวหน้าของนักเรียน ภายหลังจากได้มีการเรียนการสอนไประยะหนึ่งแล้วโดยปกติ

แบบทดสอบประเภทนี้ จะใช้เฉพาะภายในกลุ่มนักเรียนที่ครูผู้ออกข้อสอบเป็นผู้สอน จะไม่นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่น ทั้งนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบนักเรียน มีความรู้ความสามารถตามจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้มากน้อยเพียงใดและจะนำผลการสอบนี้ไปใช้ทั้งปรับปรุงซ่อมเสริมการเรียนการสอน กับนำไปใช้ตัดสินผลการเรียนของนักเรียนด้วยตัวอย่างแบบทดสอบที่ครูใช้ในการสอบปลายภาค หรือปลายปี หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละบทแต่ละตอนนั่นเอง

5.2 แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เช่นเดียวกับแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เองแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการเรียนด้านต่างๆ ของนักเรียนที่ต่างกลุ่มกัน บุญชม ศรีสะอาด (2532: 8-9) ได้แบ่งลักษณะของแบบทดสอบออกเป็น 2 ประเภท คือ

5.2.1 แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ที่ใช้สำหรับตัดสินว่า ผู้เรียนมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดเพื่อให้ตรงตามจุดประสงค์ซึ่งเป็นหัวใจของข้อสอบในการทดสอบประเภทนี้

5.2.2. แบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร สร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร สามารถจำแนกผู้เรียนตามความเก่งอ่อนได้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถวัดได้ที่แสดงสถานภาพความสามารถของบุคคล เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบส่วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2536: 146 – 147) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้เป็น 2 พวก คือ

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้นซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหนบอกพร้อมตรงไหนจะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดความพร้อมที่จะได้เรียนในบทเรียนใหม่ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูผู้สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งมีคุณภาพดีจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบ บอกรวิธสอนและยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วยทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐาน มีวิธีการสร้างข้อคำถามเหมือนกัน เป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วจะเป็นพฤติกรรมที่สามารถตั้งคำถามวัดได้ซึ่งควรวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆ ดังนั้นความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า

จากที่กล่าวมาพอสรุปประเภทของแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้คือ 1) เป็นแบบทดสอบของครู หรือแบบทดสอบมาตรฐาน 2) เป็นแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หรือแบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม 3) เป็นลักษณะการวัดด้านปฏิบัติหรือการวัดด้านเนื้อหาจากลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษประเภทแบบทดสอบของครู โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

6. ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

อุทุมพร จามรมาน (2540: 27) กล่าวถึง การสร้างข้อสอบที่เป็นระบบนั้นมีขั้นตอน ดังนี้

1. การระบุจำนวนจุดมุ่งหมายในการทดสอบ
2. การระบุเนื้อหาให้ชัดเจน
3. การทำตารางเนื้อหาจับคู่จุดมุ่งหมายในการทดสอบ
4. การทำนำหน้า
5. การกำหนดเวลาสอบ
6. การกำหนดจำนวนข้อหรือคะแนน
7. การเขียนข้อสอบ
8. การตรวจสอบข้อเขียนที่เขียนขึ้น
9. การทดลองใช้ แก้ไข ปรับปรุง

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2544: 99) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกระบวนการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผนสร้างแบบทดสอบ พิจารณาถึงจุดประสงค์ของการนำแบบทดสอบไปใช้การวางแผนสร้างแบบทดสอบว่าจะสร้างแบบสอบว่าจะสร้างแบบทดสอบอย่างไร จำเป็นต้องเรียนรู้เสียก่อนว่าเราจะนำแบบทดสอบไปใช้เพื่อทำอะไร หรือต้องทราบจุดประสงค์ของการนำแบบทดสอบไปใช้นั้นเอง โดยหลักการแล้วกานำแบบทดสอบไปใช้จะสัมพันธ์อยู่กับการสอน เช่น การสอบเพื่อตรวจสอบความรู้เดิมจะสอบก่อนการทำการสอนการสอบเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและวินิจฉัยข้อบกพร่อง จะสอบในระหว่างดำเนินการสอน และการสอน เพื่อสรุปผลการเรียนจะสอบหลังจากการสอนเสร็จสิ้นทั้งหมดแล้วดั่งนั้น จุดประสงค์ของการนำแบบทดสอบไปใช้ อาจจำแนกเป็น 4 จุดประสงค์ ดังนี้

1. ใช้ตรวจสอบความรู้เดิม จะทำการสอบก่อนที่จะเริ่มต้นการสอนเพื่อพิจารณา
  - 1.1 นักเรียนมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับเนื้อหาที่จะเรียนเพียงพอหรือไม่
  - 1.2 นักเรียนมีความรู้เนื้อหาที่จะสอนหรือไม่
2. ใช้ตรวจสอบความก้าวหน้าและปรับปรุงการเรียนการสอน

3. ใช้วินิจฉัยผู้เรียน

4. ใช้สรุปผลการเรียน

เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด เนื้อหาวิชาและพฤติกรรมที่ต้องการวัดก็คือ เนื้อหาและพฤติกรรมที่ทำการสอน

การวิเคราะห์หลักสูตร การวิเคราะห์หลักสูตรเป็นกระบวนการในการจำแนก แยกแยะในวิชานั้นๆ มีหัวข้อเนื้อหาสาระที่สำคัญอะไรบ้างมีจุดประสงค์ที่จะให้เกิดพฤติกรรม อะไรบ้าง ดังนั้น การวิเคราะห์หลักสูตร จึงประกอบด้วย การวิเคราะห์ 2 อย่าง คือ 1) การวิเคราะห์ เนื้อหาวิชา 2) การวิเคราะห์จุดประสงค์

การวิเคราะห์เนื้อหาวิชา กล่าวคือการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาเป็นการจำแนกหรือจัดหมวดหมู่เนื้อหาวิชาเป็นหัวข้อสำคัญโดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเนื้อหา
2. ความยากง่ายของเนื้อหา
3. ขนาดความยาวของเนื้อหา
4. เวลาที่ใช้สอน

การวิเคราะห์จุดประสงค์ กล่าวคือ

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาวิชาเป็นการจำแนกหรือจัดหมวดหมู่เนื้อหาวิชาเป็นหัวข้อสำคัญ โดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. รวบรวมจุดประสงค์ของเนื้อหาวิชาทั้งหมด จากหนังสือหลักสูตรและคู่มือครู
2. เขียนพฤติกรรมที่สำคัญของแต่ละจุดประสงค์ทั้งหมด
3. ยุบพฤติกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันให้เป็นพฤติกรรมเดียวกัน
4. นิยามความหมายของพฤติกรรมที่ยุบรวมแล้ว

ขั้นที่ 2 การเตรียมงานและเขียนข้อสอบ เมื่อวางแผนการสร้างแบบทดสอบ โดยการสร้างเป็นตารางวิเคราะห์ หลักสูตรเรียบร้อยแล้ว ต้องเตรียมงาน และเขียนข้อสอบต่อไป

ขั้นที่ 3 การทดลองสอบ เมื่อเขียนข้อสอบและจัดพิมพ์เรียบร้อยแล้วนำไปทดลองสอบ

ขั้นที่ 4 การประเมินผลแบบทดสอบ การประเมินผลแบบทดสอบ เป็นการตรวจสอบว่าแบบทดสอบมีคุณภาพหรือไม่โดยพิจารณาตามคุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบซึ่งมีอยู่ 10 ประการ คือ

1. ความแม่นยำ หมายถึง แบบทดสอบสามารถวัดพฤติกรรมได้ตรงตามที่ระบุไว้ในจุดประสงค์และตามที่ทำการสอนจริง

2. ความเชื่อมั่น หมายถึง แบบทดสอบให้ผลการสอบสอดคล้องตรงกันทุกครั้ง

3. อำนาจจำแนก หมายถึง ข้อสอบที่แบ่งแยกคนเก่งอ่อนออกจากกันได้ กล่าวคือ คนเก่งจะตอบถูก คนอ่อนจะตอบผิด

4. ความยากง่าย หมายถึง จำนวนเปอร์เซ็นต์ผู้ตอบถูกทั่วไปแล้วความยากง่ายที่เหมาะสมจะมีจำนวนครั้งหนึ่งตอบถูก

5. ความเป็นปรนัย หมายถึง ข้อสอบที่มีคำถามชัดเจน และการให้คะแนนชัดเจน

6. ความเฉพาะเจาะจง หมายถึง ข้อสอบที่มีคำถามชัดเจนและการให้คะแนนชัดเจน

7. ประสิทธิภาพ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้เวลานั้นประหยัดเวลาการสร้าง การดำเนินการสอบ การตรวจให้คะแนนแต่ให้ผลการสอบถูกต้อง

8. ความสมดุล หมายถึง แบบทดสอบสามารถวัดได้ครอบคลุมตามจุดประสงค์ และเนื้อหามีสัดส่วนจำนวนข้อสอบสอดคล้องตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

9. ความยุติธรรม หมายถึง แบบทดสอบมีความชัดเจนไม่คลุมเครือและเปิดโอกาสให้ทุกคนมีโอกาสที่จะตอบถูกได้เท่ากัน

10. ความเหมาะสมของเวลา หมายถึง แบบทดสอบได้กำหนดเวลาให้เพียงพอในการตอบข้อสอบจนเสร็จ

สรุปว่า หลักเกณฑ์เบื้องต้นในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ควรสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ให้ครบทุกจุดประสงค์ เน้นการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ คำนึงถึงขีดจำกัดของข้อสอบ ตั้งคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอบ มีความชัดเจนในข้อคำถามและการให้คะแนน นอกจากนี้ข้อสอบควรจะมี ความยากง่ายพอเหมาะและมีเวลาในการสอบที่มากพอ

แนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนนอกจากจะวัดคุณลักษณะของผู้เรียนด้านพุทธิพิสัยแล้ว ต้องคำนึงถึงผลด้านจิตใจซึ่งเป็นความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ จึงควรมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจของผู้เรียนด้วย

1. ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 775) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า พอใจ ชอบใจ

ประยงค์ กำประโคน (2542: 25) ได้สรุปความพึงพอใจในการเรียน หมายถึง ระดับความรู้สึกพอใจ โดยการได้รับบรรลุ หรือการได้ตอบสนองในความต้องการความคาดหวัง ความปรารถนา ความอยากของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากความชอบ ความสนใจ มีทัศนคติที่ดีสถานการณ์หรือสิ่งใด ๆ และเห็นว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์และมีคุณค่า

พัลลภ ลีลาวัฒนานนท์กุล (2546: 10) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพจิตใจที่ปราศจากความเครียด

บุปผา เจียมสวัสดิ์ (2549: 37) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึงสภาพของจิตใจที่ปราศจากความเครียด โดยหากความต้องการได้รับการตอบสนองทั้งหมดหรือบางส่วน ความเครียดก็จะลดลง ความพึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

วอลเลอร์สแตน (Wallerstein. 1971: 256) ความพึงพอใจในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับ ผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย และอธิบายว่า ความพึงพอใจในการเรียนเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน แต่สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มีจากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น การที่จะเกิดความพึงพอใจจะต้องมีปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุแห่งความพึงพอใจนั้น

วอลแมน (Walman. 1989: 384) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการหรือแรงจูงใจ

ดังนั้นความพึงใจในการเรียน จึงเป็นความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนหรือร่วมปฏิบัติหรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติและเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายในการเรียน

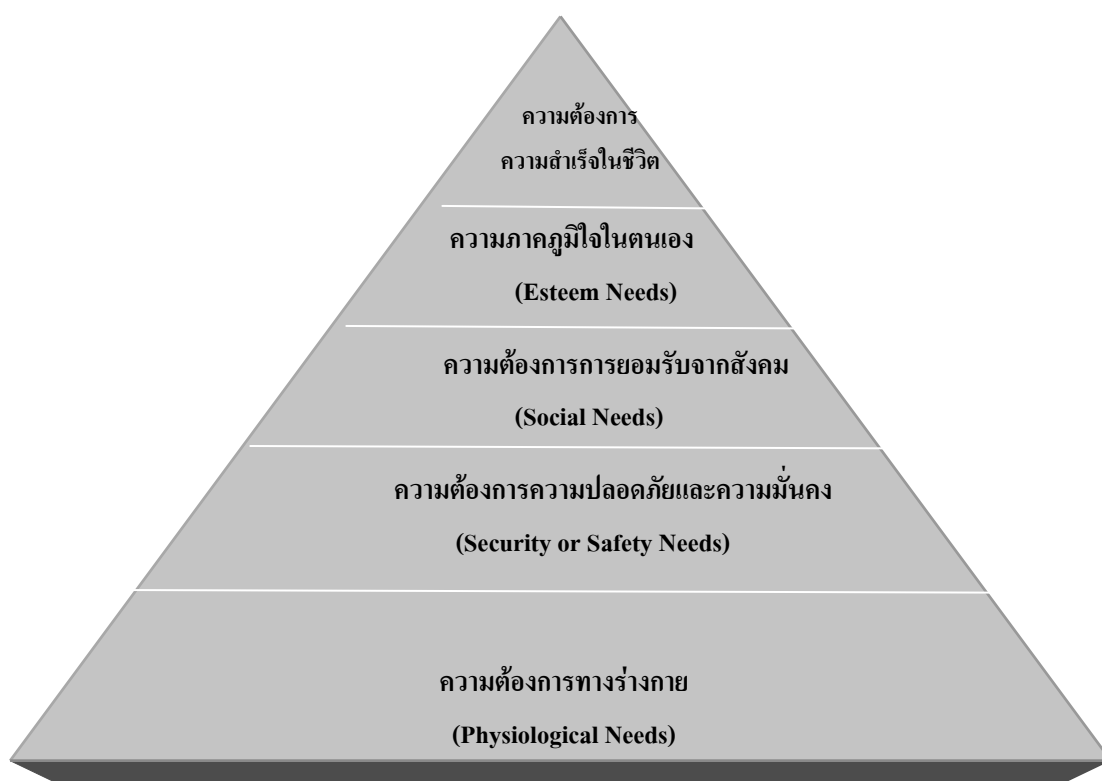
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น แรงจูงใจ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย โดยมีแรงผลักดันหรือจูงใจให้กระทำ หรือตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้นความพึงพอใจจึงเกี่ยวข้องกับทฤษฎีแรงจูงใจซึ่งมีแนวคิดทฤษฎีดังนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจของนักจิตวิทยากลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) เช่น มาสโลว์ (Abraham H.Masslow) และ โรเจอร์ (Carl R.Rogers) เสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับ ความต้องการของ

มนุษย์จะพัฒนาไปตามลำดับขั้นความต้องการเบื้องต้นต้องได้รับการตอบสนองเสียก่อน มีลำดับความต้องการ 5 ขั้นตอนของมาสโลว์ ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 ลำดับความต้องการ 5 ขั้นตอนของมาสโลว์

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เพื่อความอยู่รอด เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค อากาศ น้ำดื่ม การพักผ่อน เป็นต้น

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Security or Safety Needs) เมื่อมนุษย์สามารถตอบสนองความต้องการทางร่างกายได้แล้ว มนุษย์ก็จะเพิ่มความต้องการในระดับที่สูงขึ้นต่อไป เช่น ความต้องการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความต้องการความมั่นคงในชีวิตและหน้าที่การงาน

3. ความต้องการความผูกพันหรือการยอมรับ (ความต้องการทางสังคม) (Affiliation or Acceptance Needs) เป็นความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ เช่น ความต้องการให้และได้รับความรัก ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ความต้องการได้รับการยอมรับ การต้องการได้รับความชื่นชมจากผู้อื่น เป็นต้น

4. ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) หรือ ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความต้องการการได้รับการยกย่อง นับถือ และสถานะจากสังคม เช่น ความต้องการได้รับความเคารพ นับถือ ความต้องการมีความรู้ความสามารถเป็นต้น ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล เช่น ความต้องการที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ ความต้องการทำทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง เป็นต้น (Maslow.1970: 69-80)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2539: 141-144) ได้กล่าวถึงการแบ่งความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีแมคคลีแลนด์ (David MC Cleland) ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs for Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จ เป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ
2. ความต้องการสัมพันธ์ (Needs for Affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
3. ความต้องการอำนาจ (Needs for Power) เป็นความต้องการควบคุมผู้อื่นมีอิทธิพลต่อผู้อื่น

จากทฤษฎีดังกล่าว จะเห็นได้ว่าความต้องการเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย ความพึงพอใจจึงเป็นผลของการแสดงออกทางเจตคติ เป็นความรู้สึกของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่มนุษย์ได้รับในลักษณะความพึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่ชอบ สามารถสังเกตได้จาก การแสดงออก คำพูด สายตา การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต สัมภาษณ์ ใช้แบบสอบถาม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการตรวจสอบเอกสารเพื่อนำมาประกอบการวิจัยครั้งนี้ พบว่าผู้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้แบบฝึกทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษในระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน ซึ่งเป็นงานวิจัยที่กระทำในประเทศและต่างประเทศดังต่อไปนี้คือ

1. งานวิจัยในประเทศ

อวยชัย ใจเกรียงไกร (2534: 43) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดชัยนาท พบว่า การรู้รูปแบบคำกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์โดยส่วนรวมกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมี

ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เรื่องการใช้ภาคประธานและภาคแสดงและการใช้รูปไวยากรณ์ให้มีความสอดคล้องมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิติมา ไกรภักษ์ (2535: 8) กล่าวว่า งานวิจัยทางด้านไวยากรณ์ที่ทำไว้ในต่างประเทศ คือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและระบบโครงสร้างภาษาอังกฤษโดยยึดทฤษฎีปริวรรตเพื่อให้ทราบถึงลักษณะของภาษาที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันในด้านการเรียงคำ โครงสร้างประโยค พบว่า ผู้เรียนคนไทยมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษและความหมายและยังทำให้ทราบถึงลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษบางประการที่เป็นปัญหาของผู้เรียนคนไทย

มนตรา พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์ (2536: 32) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การเลือกใช้คำ หรือสำนวน การเขียนเรียงคำในประโยค ความเข้าใจในการสื่อความหมาย พบว่า ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้ไวยากรณ์ การใช้คำกริยา คำนาม คำบุพบท คำสรรพนาม

อรทัย นุตรคุญฐ์ (2540: 75) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดปากท่อ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี จำนวน 27 คน จากการวิจัยพบว่า ผลการใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ภายหลังจากนักเรียนได้รับการฝึกแล้วทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการสอนสูงกว่าก่อนสอนและมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนให้สูงขึ้น

สมหวัง แสงสุนานนท์ (2540: 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง“การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างใช้แบบฝึกทักษะและการสอนปกติผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าระดับมาตรฐานที่ 83.31/83.12 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ศุภวรรณ ทะกันจร (2542: 52) ศึกษาความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนในการเขียนอนุเลขของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เรียน โดยกำหนดงานเพื่อยกระดับความตระหนักด้านไวยากรณ์ ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนเทิงวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 อีกทั้งนักเรียนสามารถใช้โครงสร้างที่เรียนจากงานที่กำหนดให้ในการเขียนอนุเลขได้ด้วยความถูกต้องในระดับพอใช้-ดี

มนะชัย แก้วสีแดง (2543: 48) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องการใช้กิจกรรมที่เน้นไวยากรณ์ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีจุดประสงค์ 2 ข้อ คือ เพื่อพัฒนาความรู้ในการสอนไวยากรณ์ในอนาคต และเพื่อจัดหาโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลพบว่า การใช้กิจกรรมสามารถส่งเสริมความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นและมีปฏิสัมพันธ์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูล

จินดารัตน์ สนธิรักษ์ (2545: 36) ได้ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน และเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน และเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาสาขาการบัญชี ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และมีความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

อัมพร ดวงงาม (2552: 62) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกเสริมทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกเสริมทักษะ การใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน จากการใช้ชุดฝึกเสริมทักษะ การใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อชุดฝึกเสริมทักษะ การใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า 1) ชุดฝึกเสริมทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 ชุด ได้แก่ Verb to be, verb to do, verb to have และ Wh- Question มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.90/85.56, 88.10/91.11, 85.19/87.22, และ 82.57/83.70 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากที่เรียนด้วยชุดฝึกเสริมทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า จากการทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.28 การทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 24.78 นักเรียนมีความก้าวหน้าคิดเป็นร้อยละ 72.11 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกเสริมทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างไวยากรณ์พอสรุปได้ว่า ไวยากรณ์นับเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (English Grammar) อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง การฝึกฝนทำแบบฝึกทักษะเป็นการนำความรู้ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ การฝึกเป็นประจำทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนความรู้ในคำศัพท์ใหม่ๆ ทำให้การเรียนหลักไวยากรณ์สัมฤทธิ์ผล

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ทิวลิซ เฮซ สเตเฟน (Thewlis H. Stephen. 2000: 28) ได้เสนอแนะว่าการสอนไวยากรณ์ให้บรรลุเป้าหมายนั้นจะต้องสอนภาษาทั้ง 3 มิติ คือ 1) รูป (Form) หมายถึง โครงสร้างทางไวยากรณ์ 2) ความหมาย (Meaning) หมายถึง ความหมายของโครงสร้างทางไวยากรณ์ 3) การใช้ (Use) หมายถึง การใช้โครงสร้างไวยากรณ์นี้เมื่อไรและทำไมต้องใช้

ฮัซซัน ริชาร์ด (Hudson Richard. 2001: 38) ได้ศึกษาการสอนไวยากรณ์กับการสอนเขียนและได้สรุปว่า การสอนไวยากรณ์ที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจและสามารถนำไวยากรณ์มาใช้พัฒนาทักษะการเขียนได้ โดยการเรียนรู้จากการฝึกทำแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาและวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์

แอนดริว อาร์ (Anderws R. 2006: 38) ได้ศึกษาผลของการสอนไวยากรณ์ต่อการพัฒนาทักษะการเขียน โดยที่เขาได้ศึกษาคุณภาพงานเขียนและความถูกต้องของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอายุ 5-16 ปี ผลจากการศึกษาเขาพบว่า การสอนไวยากรณ์อย่างเป็นทางการ (Formal Grammar) มีประสิทธิภาพต่อการเขียนและการสอนเกี่ยวกับการสร้างและเชื่อมประโยคมีประสิทธิภาพต่อการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่า

ลอว์เรย์ (Lowrey. 1978: 817) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนทดสอบก่อนทำแบบฝึก

ดวิก (Dwaik. 1977: 33-35) ได้วิจัยเกี่ยวกับผลของการรู้คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยคที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 4 ข้อ คือ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้คำศัพท์กับความเข้าใจในการเรียนอ่านภาษาอังกฤษ 2) ทำนายหรือพยากรณ์ความเข้าใจในการอ่านจากความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้โครงสร้างของประโยคกับความเข้าใจในการอ่าน 4) ทำนายหรือพยากรณ์ความเข้าใจในการอ่านจากความรู้ด้านโครงสร้างของประโยค

ฟรานซิส เจ. นูนาน (Francis J. Noonan, 2004 : 1-3) ได้ศึกษาวิธีการสอนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการสังเกตไวยากรณ์ พบว่า ความรู้ชัดแจ้งในไวยากรณ์สามารถสนับสนุนการได้มาซึ่งความรู้ที่แฝงอยู่ภายในไปจนถึงการสังเกต ครูสามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไป ไปจนถึงการสอนที่ชัดแจ้ง การออกแบบชิ้นงานที่ต้องการให้นักเรียนได้สังเกตโครงสร้างและเติมคำให้สมบูรณ์

จากการศึกษาวิจัยทั้งในและต่างประเทศสามารถสรุปได้ในทิศทางเดียวกันว่า การเรียนการสอนไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการสื่อสาร และทักษะการเขียน ซึ่งการเรียนไวยากรณ์จะเน้นความถูกต้องเน้นรูปแบบของภาษาเป็นสำคัญ ทั้งนี้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การสอนโดยอาศัยรูปแบบทางไวยากรณ์ควรมีภาระงานและแบบฝึกที่หลากหลาย รวมทั้งการใช้สื่อที่เป็นทัศนวัสดุจะเป็นตัวช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ ความชำนาญทางด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาโครงสร้างทางภาษา ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนไวยากรณ์โดยไม่น่าเบื่อ มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และทำให้ผู้เรียนมีความตื่นตัว สนุกสนานมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การดำเนินงานวิจัยครั้งนี้เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์ ระหว่างการเรียน โดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร อ. พุ่งสง จ. นครศรีธรรมราช ในการสรุปบทเรียนโดยการวิจัยเชิงกึ่งทดลองแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร จำนวน 5 ห้องเรียน 165 คน ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลากจำนวน 2 ห้องเรียน จาก 5 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่อยู่ในโครงการพิเศษ (EEP) จำนวน 20 คน และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 20 คน โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 4 หาคะแนนค่าเฉลี่ย นำมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จัดแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม เรียงคะแนนสลับกัน คือ 1 - 2 - 2 - 1 จนครบทั้ง 40 คน ได้ดังตาราง 2

ตาราง 2 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง (1)	กลุ่มควบคุม (2)
1	2
4	3
5	6

หลังจากการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 20 คน กล่าวคือ

1. กลุ่ม 1 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. กลุ่ม 2 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย

1.1 แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.2 แผนการสอน 2 ชุด ได้แก่ แผนการสอนวิธีเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะจำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาทีกับแผนการสอนวิธีเรียนปกติ จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที

1.3 แบบทดสอบประเภทปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 70 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหา 7 เรื่อง ได้แก่ The verb to be Verb to have / Pronouns / Prepositions /Wh-Questions/ Comparison / Quantitative Adjectives / Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

1.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ในการสร้างแบบฝึกทักษะและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเพื่อการศึกษาครั้งนี้ ดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อศึกษาความคิดรวบยอด จุดมุ่งหมายและเนื้อหา เอกสารต่าง ๆ เช่น คู่มือครูเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หนังสือตำราเรียน เป็นต้น

1.2 ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในหนังสือเรียน Let's go ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วเลือกโครงสร้างไวยากรณ์ที่นักเรียนไม่เข้าใจ โดยครอบคลุมภาษาอังกฤษ 7 เรื่อง ได้แก่ The verb to be / Verb to have/ Pronouns / Prepositions / Wh - Questions Comparison / Quantitative Adjectives / Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

1.3 นำโครงสร้างไวยากรณ์มาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะ

1.4 นำร่างแบบฝึกทักษะโครงสร้างไวยากรณ์ไปให้อาจารย์ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา

1.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะโครงสร้างไวยากรณ์ตามข้อเสนอของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.6 นำแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษและด้านวัดผลประเมินผล จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแบบฝึกทักษะกับระดับพฤติกรรม (IOC) ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพบว่าแบบฝึกทักษะได้ค่า IOC ทุกชุดเท่ากับ 1.00 แสดงว่าแบบฝึกทักษะทุกชุดมีความสอดคล้องกับระดับพฤติกรรมดังปรากฏในตาราง 12

2. ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ วิธีสร้างเครื่องมือวัดผลทางการศึกษา

2.2 วิเคราะห์จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.3 สร้างตารางวิเคราะห์จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อกำหนดน้ำหนักของเนื้อหาและพฤติกรรมในแต่ละจุดประสงค์ให้ครอบคลุมเนื้อหาที่สร้างขึ้นในแผนการสอน

2.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบปรนัย 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยสร้างให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาแต่ละเรื่อง จำนวน 70 ข้อ ได้ดังตาราง 3

ตาราง 3 การจำแนกข้อสอบวัดความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์

ระดับพฤติกรรม	ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	รวม
เนื้อหา				
1. V. to be/v. to have		10 (1-10)		10
2. Pronoun		10 (11-20)		10
3. Prepositions	6 (21-24,26,28)	4 (25,27,29,30)		10
4.Wh – Question			10 (31-40)	10
5.Comparisons			10 (41-50)	10
6. Quantity Adjective		10 (51-60)		10
7. Present simple Tense, Present continuous Tense and Past simple Tense		10 (61-70)		10
รวม	6	44	20	70

หมายเหตุ ตัวเลขใน (...) คือ ข้อคำถามที่อยู่ในแต่ละระดับ

3. วิธีการหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.1 นำแบบทดสอบที่สร้างให้คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบแก้ไข

3.2 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

และด้านวัดผลประเมินผล จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของข้อคำถาม

กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (บุญเชิด ภิญโญ
อนันตพงษ์. 2547: 69)

คะแนน +1 สำหรับข้อความที่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมข้อนั้น

คะแนน 0 สำหรับข้อความที่ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมข้อนั้น
หรือไม่

คะแนน -1 สำหรับข้อความที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมข้อนั้น

3.3 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์
ตรวจสอบเพื่อพิจารณาอีกครั้ง

3.4 นำคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อไปหาค่าดัชนีความ
สอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ.
2539: 249) ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ค่า IOC ทุกข้อคำถามเท่ากับ 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมดัง
ปรากฏในตาราง 11

3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปทดสอบกับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนตันติวัตร จำนวน 30 คน

3.6 นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนตอบแล้วมาตรวจให้คะแนน โดยเกณฑ์การให้
คะแนนแต่ละข้อ คือ

- ข้อที่ตอบถูกต้องให้ 1 คะแนน
- ข้อตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ตัวเลือกให้ 0 คะแนน

3.7 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์และใช้ตารางวิเคราะห์ของ จุง เตห์ ฟาน โดย
วิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบโดยใช้เทคนิค 27% เลือกข้อที่มี
ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 -
.80 (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ.2536.179-181) ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรม
สำเร็จรูปทางสถิติ คัดเลือกข้อสอบไว้ 55 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่าย (p)ระหว่าง .25 –.75 และได้ค่าอำนาจ
จำแนก (r) ระหว่าง .25 –.75 และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ.78 ดังปรากฏในตาราง 8

3.8 นำแบบทดสอบจำนวน 55 ข้อ ไปทดสอบกับทดลองจำนวน 20 คนและกลุ่ม
ควบคุม จำนวน 20 คน

4. วิธีการหาคุณภาพแผนการสอน

4.1 นำแผนการสอนที่สร้างให้คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ
แก้ไข

4.2 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
และด้านวัดผลประเมินผล จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของแผนโดยการหาค่าเฉลี่ยจากผู้ประเมิน
(ICC = Intraclass Correlative Coefficient) ปรากฏว่า คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง
ได้ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 อยู่ในเกณฑ์ดีและยอมรับได้ ดังปรากฏในตาราง 16-26 ส่วนคุณภาพของ
แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุมได้ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 อยู่ในเกณฑ์ดีและยอมรับได้
ดังปรากฏในตาราง 27-37

4.3 นำแผนการสอนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

5. แบบสอบถามความพึงพอใจ

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 ข้อ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

5.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ (บุญชม
ศรีสะอาด.2535: 100; อ้างถึงใน นันทนิจ ด่านดอนสกุล. 2545: 72)

5.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์
สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating
Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีเกณฑ์การตรวจคะแนนระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ จำนวน 10
ข้อ ซึ่งกำหนดค่าคะแนนดังนี้

5	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์พิจารณาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ

4.51 – 5.00	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด

5.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ของแบบสอบถาม และให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุง

5.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและการวัดผลประเมินผลการศึกษาจำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ตลอดจนการใช้ภาษาในแต่ละข้อสอบถาม โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพบว่าแบบสอบถามความพึงพอใจได้ค่า IOC เฉลี่ยทุกข้อเท่ากับ 1.00 แสดงว่าแบบสอบถามความพึงพอใจมีคุณภาพและเชื่อถือได้ดังปรากฏในตาราง 13

5.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ปรากฏค่าเฉลี่ยความพึงพอใจระหว่าง 3.97- 4.53 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบสอบถามความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด

5.6 นำคะแนนที่ได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อซึ่งมีค่าเฉลี่ยระหว่าง .32-.82ตามลำดับ และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ.90($\alpha=.90$) ดังปรากฏในตาราง 15

5.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง ไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการแบบ Randomized Control-Group Pretest- Posttest Design (ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และ อัจฉรา ชานีประศาสน์, 2545: 172)

E (R)	O ₁	X ₁	O ₂
C (R)	O ₃	X ₂	O ₄

E	แทน	กลุ่มทดลอง
X ₁	แทน	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ
O ₁	แทน	การทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจวิชาภาษาอังกฤษ
O ₂	แทน	การทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจวิชาภาษาอังกฤษ
C	แทน	กลุ่มควบคุม
X ₂	แทน	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีเรียนปกติ
O ₃	แทน	การทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจวิชาภาษาอังกฤษ
O ₄	แทน	การทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ขอนหนังสือจากมหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนต้นติวเตอร์ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ หัวหน้าแผนกประถมศึกษาเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. จัดประชุมเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของนักเรียนบทบาทของผู้สอน จุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผลการเรียนรู้
3. ผู้วิจัยจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่มโดยวิธีการใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 4 หาคะแนนค่าเฉลี่ย นำมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย และเรียงคะแนนสลับกัน คือ 1 - 2 - 2 - 1 จนครบทั้ง 40 คน ได้ดังตาราง 4

ตาราง 4 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง (1)	กลุ่มควบคุม (2)
1	2
4	3
5	6

หลังจากการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 20 คน กล่าวคือ

3.1 กลุ่ม 1 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

3.2 กลุ่ม 2 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

4. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 55 ข้อ โดยใช้เวลา 90 นาที

5. ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใช้เวลาในการสอน จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาทีและแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีเรียนปกติใช้เวลาในการสอน จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที

6. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 55 ข้อ โดยใช้เวลา 90 นาที

7. ให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ

8. รวบรวมข้อมูลตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

ทั้งนี้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทั้งหมดในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. สำหรับการวิจัยครั้งนี้สอนโดยผู้วิจัยเพียงท่านเดียวทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. เวลาที่ใช้ในการวิจัยเท่ากันทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกล่าวคือแต่ละกลุ่มใช้เวลาจำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาทีส่วนตารางเรียนนั้นใช้วิธีการสลับวันเรียน ดังนี้ สัปดาห์ที่ 1,3,5,7,9,11,13,15,17 และ 19 ส่วนกลุ่มทดลองเรียนวันจันทร์และวันอังคาร ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนวันพุธและวันพฤหัสบดี สัปดาห์ที่ 2,4,6,8,10,12,14,16,18 และ 20 กลุ่มควบคุมเรียนวันจันทร์และวันอังคารและกลุ่มทดลองเรียนวันพุธและวันพฤหัสบดี

3. วิธีเรียน กล่าวคือกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีเรียนแบบปกติตามคู่มือครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2. วิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยให้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้สูตร t – Dependent

3. วิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยให้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติ t – Dependent

4. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติ t – Independent

5. เปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้สถิติ t – Independent

6. วิเคราะห์หาดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องไวยากรณ์ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ระดับพฤติกรรม)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 สถิติที่ใช้หาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.1 หาดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องไวยากรณ์ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (ระดับพฤติกรรม) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539: 249)

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	ΣR	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 การหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2536: 179 - 181)

สูตรความยากง่าย

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
	R	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อสอบนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อสอบนั้นทั้งหมด

สูตรอำนาจจำแนกของข้อสอบ

$$\text{สูตร} \quad r = \frac{U}{n_u} - \frac{L}{n_l}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	U	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง
	L	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ
	n_u	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง
	n_l	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ

1.3 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยใช้สูตร (KR-20) ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536: 198)

$$\text{สูตร } r_{tt} = \frac{K}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right]$$

เมื่อ r_{xy}	แทน	ค่าความเที่ยง
K	แทน	จำนวนข้อสอบ
p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกกับนักเรียนทั้งหมด
q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดกับนักเรียนทั้งหมดหรือ p-1
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน

1.4 การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบค่า t – Dependent ใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536: 87 – 88)

$$\text{สูตร } t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ $\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนหลังการเรียนกับก่อนเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างยกกำลังสองของคะแนนหลังเรียนกับก่อนเรียน
n	แทน	จำนวนคน

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์

2.1 หาดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กับ แบบวัดมาตรฐานส่วนประมาณค่า (ลิ้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539: 249)

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	ΣR	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) (ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538: 200)

$$\text{สูตร} \quad \alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อในแบบสอบถาม
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าคะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	S^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติ t-Dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536: 87 – 88)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ $\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนหลังการเรียนกับก่อนเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างยกกำลังสองของคะแนนหลังเรียนกับก่อนเรียน
n	แทน	จำนวนคน

2.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกัน โดยใช้สถิติ t-Independent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536: 87 – 88)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
n_1, n_2	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2

2.3 การเปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
หลังเรียน โดยใช้สถิติ t – Independent ใช้สูตรดังนี้ (ส่วน สายยศ และอังคณา
สายยศ. 2536: 87 – 88)

สูตร
$$t = \frac{\overline{X}_1 - \overline{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\overline{X}_1, \overline{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
 S_1^2, S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
 n_1, n_2 แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์ ระหว่างการเรียน โดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร อ. หุ่นสง จ. นครศรีธรรมราช โดยการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design ผู้วิจัยได้จัดลำดับการนำเสนอ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ กำหนดสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างของคะแนน
n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
***	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะ

ตาราง 5 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน

กลุ่ม	การทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D	t	P
ทดลอง	ก่อน	20	19.45	1.98	72.71***	.000
	หลัง	20	47.85	2.94		

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย47.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ2.94

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติ

ตาราง 6 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีเรียนปกติของนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน

กลุ่ม	การทดลอง	n	$\bar{X}$	S.D	t	P
ควบคุม	ก่อน	20	19.25	1.74	63.44***	.000
	หลัง	20	26.60	1.87		

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยใช้วิธีเรียนปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย26.60ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87

3.การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียน
กลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติ

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
ระหว่างกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะและกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติจำนวนกลุ่มละ 20
คน

คะแนน	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D	t	P
	ทดลอง	20	47.85	2.94		
หลังการทดลอง					.07***	.000
	ควบคุม	20	26.60	1.87		

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 7 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนเรื่องไวยากรณ์
ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะและกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีเรียนปกติมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มทดลองที่เรียนโดยแบบฝึก
ทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

4. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีต่อวิชา
ภาษาอังกฤษ

ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุมที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษจำนวนกลุ่มละ 20 คน

คำถาม	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	t	P
1. ข้าพเจ้ามีความสุขกับการเรียน ภาษาอังกฤษ	ทดลอง	20	4.30	.656	.50	.622
	ควบคุม	20	4.20	.615		
2. เนื้อหาไวยากรณ์มีความน่าสนใจ	ทดลอง	20	4.50	.513	1.55	.129
	ควบคุม	20	4.20	.695		
3. ข้าพเจ้าพอใจที่มีการทดสอบก่อน และหลังเรียน	ทดลอง	20	4.30	.571	1.66	.106
	ควบคุม	20	3.90	.911		
4. เนื้อหาที่เรียนทำให้ข้าพเจ้าเห็น คุณค่าของภาษาอังกฤษ	ทดลอง	20	4.60	.502	1.14	.259
	ควบคุม	20	4.40	.598		
5. เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ต่อ ข้าพเจ้า	ทดลอง	20	4.55	.604	1.52	.135
	ควบคุม	20	4.25	.638		
6. ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ากล้า แสดงออกมากขึ้น	ทดลอง	20	4.45	.604	.96	.346
	ควบคุม	20	4.25	.716		
7. สื่อที่ใช้ในการเรียนเหมาะสมกับ เนื้อหา	ทดลอง	20	4.30	.598	.27	.791
	ควบคุม	20	4.35	.587		
8. กิจกรรมการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษน่าสนใจ	ทดลอง	20	4.60	.598	1.58	.121
	ควบคุม	20	4.25	.786		
9. ข้าพเจ้าสามารถนำเนื้อหาที่เรียน ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	ทดลอง	20	4.60	.502	1.51	.140
	ควบคุม	20	4.30	.732		
10. ข้าพเจ้าได้รับเนื้อหาครบถ้วนตาม ตัวชี้วัด	ทดลอง	20	4.50	.513	1.07	.290
	ควบคุม	20	4.30	.656		

จากตาราง 8 พบว่า การเปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุมที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างกัน

บทที่ 5

การสรุป การอภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลองแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่ากลุ่มวิธีเรียนปกติ
4. กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ ระหว่างการเรียนโดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะครอบคลุมเนื้อหาด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 7 เรื่อง ได้แก่

1.1 Verb to be / Verb to have

1.2 Pronouns

1.3 Prepositions

1.4 Wh-questions

1.5 Adjectives Comparison

1.6 Quantitative

1.7 Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร จำนวน 5 ห้องเรียน 165 คน ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก จำนวน 2 ห้องเรียน จาก 5 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่อยู่ในโครงการพิเศษ (EEP) จำนวน 20 คน และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 20 คน โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 4 หาคะแนนค่าเฉลี่ย นำมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จัดแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม เรียงคะแนนสลับกัน คือ 1 - 2 - 2 - 1 จนครบทั้ง 40 คน ได้ดังตาราง 9

ตาราง 9 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง (1)	กลุ่มควบคุม (2)
1	2
4	3
5	6

หลังจากการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 20 คน กล่าวคือ

2.1 กลุ่ม 1 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

2.2 กลุ่ม 2 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 วิธีเรียน 2 วิธี ได้แก่

3.1.1.1 กลุ่มที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกทักษะ

3.1.1.2 กลุ่มที่เรียนโดยวิธีเรียนปกติ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์วิชาภาษาอังกฤษ

3.2.2 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย

1.1 แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.2 แผนการสอน 2 ชุด ได้แก่ แผนการสอนวิธีเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับแผนการสอนวิธีเรียนปกติ จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที

1.3 แบบทดสอบประเภทปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 70 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหา 7 เรื่อง ได้แก่ The verb to be Verb to have / Pronouns / Prepositions / Wh-Questions/ Comparison /Quantitative Adjectives / Present Simple Tenses, Present Continuous Tense and Past Simple Tense

1.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ขอนหนังสือจากมหาวิทยาลัยมหาดไทย ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนตันติวัตร ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ หัวหน้าแผนกประถมศึกษาเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของนักเรียนบทบาทของผู้สอน จุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผลการเรียนรู้
3. ผู้วิจัยจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่มโดยวิธีการใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 4 หาคะแนนค่าเฉลี่ย นำมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย และเรียงคะแนนสลับกัน คือ 1 - 2 - 2 - 1 จนครบทั้ง 40 คน ได้ดังตาราง 10

ตาราง 10 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง (1)	กลุ่มควบคุม (2)
1	2
4	3
5	6

หลังจากการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับสลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 20 คน กล่าวคือ

- 3.1 กลุ่ม 1 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ
- 3.2 กลุ่ม 2 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน เรียนโดยวิธีเรียนปกติ
4. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 55 ข้อ โดยใช้เวลา 90 นาที
5. ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใช้เวลาในการสอน จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาทีและแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีเรียนปกติใช้เวลาในการสอน จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที
6. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 55 ข้อ โดยใช้เวลา 90 นาที

7. ให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ

8. รวบรวมข้อมูลตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

ทั้งนี้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทั้งหมดในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. สำหรับการวิจัยครั้งนี้สอนโดยผู้วิจัยเพียงท่านเดียวทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เวลาที่ใช้ในการวิจัยเท่ากันทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกล่าวคือแต่ละกลุ่มใช้เวลาจำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที ส่วนตารางเรียนนั้นใช้วิธีการสลับวันเรียน ดังนี้ สัปดาห์ที่ 1,3,5,7,9,11,13,15,17 และ 19 ส่วนกลุ่มทดลองเรียนวันจันทร์และวันอังคาร ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนวันพุธและวันพฤหัสบดี สัปดาห์ที่ 2,4,6,8,10,12,14,16,18 และ 20 กลุ่มควบคุมเรียนวันจันทร์และวันอังคารและกลุ่มทดลองเรียนวันพุธและวันพฤหัสบดี
3. วิธีเรียน กล่าวคือกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีเรียนแบบปกติตามคู่มือครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1.วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.วิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง โดยให้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้สูตร t – Dependent
- 3.วิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุม โดยให้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติ t – Dependent
- 4.เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t – Independent
5. เปรียบเทียบความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ t – Independent

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 47.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.94
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 26.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มทดลองที่เรียน โดยแบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีเรียนปกติ
4. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างกัน

การอภิปรายผล

1. จากการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ ระหว่างการเรียนโดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” พบว่า

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 47.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.94 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 และงานวิจัยของสมหวัง แสงสุนา-นนท์ (2540: 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างใช้แบบฝึกทักษะและการสอนปกติ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1.1 จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสนใจในการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเรื่องไวยากรณ์เป็นอย่างมาก มีความกระตือรือร้น และมีความตั้งใจเรียน นักเรียนชื่นชอบการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การควบคุมบทเรียนด้วยตนเอง เนื่องจากแบบฝึกทักษะมีการนำเสนอทั้งข้อความและภาพอย่างสวยงามซึ่งเป็นการดึงดูดนักเรียนให้มีความสนใจและเกิดการ

เรียนรู้ต่อการปฏิบัติกิจกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยราสซิส เจ นูแนน (Francis J. Noonan, 2004: 1-3) ที่ได้ศึกษาวิธีการสอนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการสังเกตไวยากรณ์ พบว่า ความรู้ชัดแจ้งในไวยากรณ์สามารถสนับสนุนการได้มาซึ่งความรู้ที่แฝงอยู่ภายในไปจนถึงการสังเกต ครูสามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้รู้แจ้งในจุดเด่นของภาษาของสิ่งที่ป้อนเข้าไป ไปจนถึงการสอนที่ชัดแจ้ง การออกแบบชิ้นงานที่ต้องการให้นักเรียนได้สังเกตโครงสร้างและเติมคำให้สมบูรณ์

1.1.2 เนื้อหาในแบบทักษะ เรื่องไวยากรณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนมีความง่ายและอยู่ในความสนใจของนักเรียนที่มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน โดยยึดหลักการสอนจากง่ายไปหายาก กล่าวคือ ต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการให้นักเรียนได้เข้าใจเกี่ยวกับ รูปแบบหรือ โครงสร้างของไวยากรณ์ ความหมายของโครงสร้างไวยากรณ์ และการนำโครงสร้างไวยากรณ์ไปให้ถูกต้อง ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในความสามารถของตนเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของThewlis H. Stephen. (2543: 28) ที่ได้เสนอแนะว่าการสอนไวยากรณ์ให้บรรลุเป้าหมายนั้นจะต้องสอนภาษาทั้ง 3 มิติ คือ 1) รูป (Form) หมายถึง โครงสร้างทางไวยากรณ์ 2) ความหมาย (Meaning) หมายถึง ความหมายของ โครงสร้างทางไวยากรณ์ 3) การใช้ (Use) หมายถึง การใช้โครงสร้างไวยากรณ์นี้เมื่อไรและทำไมต้องใช้

1.1.3 เมื่อนักเรียนเรียนจบในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนได้ทำแบบฝึกทักษะเพื่อเป็นการฝึกฝนทางการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นและสัมพันธ์กันอย่างยิ่งกับเรื่องของความสำเร็จและการทราบความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ความรู้และทักษะใหม่ในสภาพการณ์ต่าง ๆ แก้ปัญหา จากการทำแบบฝึกทักษะอยู่เสมอ หากนักเรียนได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอจะส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะและความรู้ที่คงทน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของทอร์นไคค์ คือ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดและกระทำซ้ำบ่อยๆ ทำให้เกิดการสมบูรณถูกต้องในการแก้ปัญหา ในขณะที่เดียวกันก็สอดคล้องกับการพิจารณาคะแนนการทำแบบฝึกทักษะแต่ละชุด ปรากฏว่านักเรียนได้คะแนนแต่ละชุดเพิ่มขึ้นตามลำดับประกอบกับการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสพูดคุยกับนักเรียนภายหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก็ปรากฏว่านักเรียนมีความสุขกับการทำแบบฝึกทักษะเนื่องจากแบบฝึกทักษะบางชุดนักเรียนได้มีการวาดภาพตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ทำให้นักเรียนมีความรู้กับการวาดภาพและระบายสีอีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ อีกประการหนึ่งคือ แบบฝึกชุดทักษะนี้ มีภาพประกอบอย่างสวยงาม เช่น ภาพการ์ตูน ภาพสัตว์ และตัวหนังสือหลากหลายสี ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่เรียนรู้และแบบฝึกทักษะแต่ละชุดก็มีความหลากหลายเริ่มจากการฝึกแบบง่ายไปหายาก มีการฝึกทักษะแต่ละเรื่องจนเกิดความเข้าใจมากขึ้น

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีเรียนปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 26.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ1.87 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 เป็นผลเนื่องมาจากวิธีการสอนตามปกติไม่มีข้อแตกต่างจากการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ คือ กิจกรรมการเรียนด้วยการสอนแบบปกติมีอิสระกว่าไม่มีข้อบังคับหรือกฎเกณฑ์ใดๆ ในระหว่างเรียนนักเรียนเกิดความสบายใจตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงสร้างภาพรวมซึ่งครูแนะนำก่อนการสอน ในการสอนนักเรียนและครูอภิปรายเนื้อหาพร้อมกันและนักเรียนแยกทำกิจกรรมเป็นรายบุคคล ตามคำสั่งครูบ้างนักเรียนและครูอภิปรายเพื่อสรุปบทเรียนก่อนการประเมินผลจากแบบฝึกหัดในหนังสือเรียน

1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มวิธีเรียนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้วิธีเรียนปกติซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 เนื่องจากการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นส่วนช่วยเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วยช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน การให้นักเรียนทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่ นอกจากนี้ยังมีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละคาบและแต่ละเรื่อง ซึ่งนักเรียนสามารถตรวจสอบคะแนนของตนเองได้ตลอดเวลา ส่วนการจัดการเรียนการสอนแบบปกตินั้นนักเรียนทำแบบฝึกหัดจากหนังสือเรียนและความสามารถของตนเอง จากลักษณะดังกล่าวเชื่อมโยงกับการพิจารณาผลสัมฤทธิ์เรื่องไวยากรณ์ในรูปแบบของกราฟปรากฏว่า กราฟของกลุ่มทดลองมีลักษณะของการเพิ่มขึ้นที่เห็นได้อย่างชัดเจนส่วนกราฟของกลุ่มควบคุมมีลักษณะของการเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยโดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของแต่ละกลุ่มและผู้วิจัยสังเกตจากการทำแบบฝึกทักษะของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจะได้คะแนนไม่ต่ำกว่าครึ่งของคะแนนเต็มซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรทัย นุตรคุณฐ์ (2540:75) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดปากท่อ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี จำนวน 27 คน จากการวิจัยพบว่า ผลการใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่า ภายหลังจากนักเรียนได้รับการฝึกแล้วทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการสอนสูงกว่าก่อนสอนและมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนให้สูงขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของลอเรย์ (Lowrey.1978: 817) ได้ศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนทดสอบก่อนทำแบบฝึก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนและเป็นสื่อที่ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง การฝึกฝนทำแบบฝึกทักษะเป็นประจำทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนความรู้ในคำศัพท์ใหม่ ๆ ทำให้การเรียนหลักไวยากรณ์มีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้น

1.4 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันทางนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้อาจเป็นผลจากวิธีการสอนและการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียนครูจะช่วยอธิบายจนนักเรียนเข้าใจ ครูผู้สอนตั้งใจและให้ความสำคัญกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มเท่าเทียมกัน และการวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลองทั้งสอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง นับเป็นช่วงเวลาที่ยาว จึงทำให้นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจของ (Maslow.1970: 69-80) กล่าวคือผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวกทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้เรียนได้รับความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจต่อการเรียนมากขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นที่ยืนยันได้ว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องไวยากรณ์ ระหว่างการเรียนโดยแบบฝึกทักษะและวิธีเรียนปกติ” สำหรับนักเรียนระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนต้นติ้วตร อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช โดยการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design ทำให้ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างยั่งยืนเนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติมีการจัดทำโดยการศึกษาจากหลักสูตร กำหนดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน และผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยเน้นกิจกรรมการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง นักเรียนย่อมเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนักเรียนได้รับการฝึกฝนตั้งแต่วัยเริ่มเรียน ยิ่งจะทำให้เด็กนักเรียนมีพัฒนาการทางการคิดที่ดี จนกว่านักเรียนจะค้นพบวิธีคิดใหม่ที่ดี สะดวก และรวดเร็วกว่าวิธีคิดแบบเดิม จึงจะทำให้เด็กนักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการคิดใหม่

ข้อเสนอแนะ

1. จากการวิจัย พบว่า แบบฝึกทักษะเรื่องไวยากรณ์ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้น และนักเรียนมีความชอบ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะมากกว่าการเรียนแบบวิธีเรียนปกติ จึงควรได้รับการส่งเสริมให้มีการสร้างแบบฝึกทักษะเรื่องไวยากรณ์ในระดับชั้นอื่น ๆ โดยวิเคราะห์จากไวยากรณ์แต่ละชนิด และความเหมาะสมกับผู้เรียน
2. จากผลการทดลอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนแตกต่างกันขึ้นอยู่กับระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคน ดังนั้นคุณครูจึงควรคำนึงถึงการจัดสภาพการเรียนการสอนกับนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ปานกลาง ต่ำ โดยพิจารณาในด้านการจัดกลุ่มนักเรียน ความยากง่ายของเนื้อหาและกิจกรรมเสริม
3. ในการจัดกิจกรรมในแต่ละชั้นตอน คุณครูควรกำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมให้ชัดเจน และจะต้องรักษาเวลาด้วย รวมทั้งการเดินสำรวจการทำกิจกรรมของนักเรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นนักเรียนให้มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม
4. เนื่องจากแบบฝึกทักษะเสริมการเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และการเรียนมีคุณภาพ ดังนั้นผู้บริหารควรมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูในโรงเรียน สร้างแบบฝึกทักษะขึ้นมาใช้เอง ควรจัดหางบประมาณให้ และจัดให้มีการอบรมสัมมนาให้ความรู้แก่ครูในเรื่องการสร้างแบบฝึกทักษะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรสร้างและหาคุณภาพของแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเรื่องไวยากรณ์ ทั้งนี้เพื่อจะได้เครื่องมือที่มีคุณภาพและมาตรฐานที่จะสามารถนำไปใช้ในการวิจัยครั้งต่อไป
2. ควรมีการนำรูปแบบและขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างนวัตกรรมการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการเรียนรู้ของนักเรียน
3. ควรวิจัยเพื่อพัฒนาหรือสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษในเรื่องไวยากรณ์ ในแต่ละระดับ เพื่อรวบรวมเป็นชุดและนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป
4. ควรศึกษาความสนใจในการเรียนของนักเรียนที่มีต่อการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อนำผลการทดลองไปปรับปรุงและพัฒนาให้มีความน่าสนใจและดึงดูดใจนักเรียนมากขึ้น

5. ควรนำรูปแบบการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะมาบูรณาการกับการสอนตามคู่มือครู เพื่อประโยชน์ต่อครูผู้สอนในด้านการสอน โดยครูผู้สอนพิจารณาข้อดีของแต่ละแบบและปรับข้อด้อยให้เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). *การจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- โกวิท ประวาลพุกภัย, กมล ภูประเสริฐ และสงบ ลักษณะ. (ม.ป.ป). *การพัฒนาผลงานทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. *สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. หน่วยศึกษานิเทศก์. เอกสารประกอบการฝึกอบรมครูผู้สอน ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2542. เอกสาร สน. ลำดับที่ 21 / 2542.*
- จินดารัตน์ สนธิรักษ์. (2545). *การเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านไวยากรณ์* *เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.*
- จินตนา สุขจรรย์. (2543). *การเรียนการสอน โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- _____. (2544). *การเรียนการสอน โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2533). *เอกสารชุดการสอน สื่อการสอนระดับประถมศึกษา เล่มที่ 1,2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.*

- ทอร์นบอริ,สก็อต. (2547). *วิธีการสอนไวยากรณ์ (How to Teach Grammar)*. (สำหรับ กุลศิริสวัสดิ์,ผู้แปล). กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- ทิสนา แจมมณี. (2545). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดา สนองนารถ. (2542). *การสร้างทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ชั้นบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. กรุงเทพฯ : ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชญญาภรณ์ เชื้อนมนี. (2546). *การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Continuous Tense สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา มีสุขดี. (2543). *การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของชุดฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- นิตินา ไกรภักษ์. (2543). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและระบบโครงสร้างภาษาอังกฤษโดยยึดทฤษฎีปริวรรต*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บรรดล สุขปิติ. (2542). *การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2532). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 2*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : เจริญผล.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2547). *การวัดประเมินการเรียนรู้. เอกสารประกอบการเรียนวิชาการ วัสดุ 401*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวัสดุและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประเวศ วะสี. (2541). *ปฏิรูปการศึกษาไทย การยกเครื่องทางปัญญา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พิมพ์ชาวบ้าน.

ประโรม กุ่ยสาคร. (2547). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการคูณการหารโดยการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ประยงค์ กำประโคน. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนเว็บ โปรแกรมการจัดการจัดแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา*. ขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาพลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พรพิศ เดือนมณเฑียร. (2542). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฝึกด้วยเกมที่ใช้คำถามต่างกัน*. กรุงเทพฯ: ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ไพศาล หวังพานิช. (2533). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2544). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิสท์.

พัลลภ ลีลาวัฒนานนท์กุล. (2546). *ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีต่อการจัดการเรียนการสอนของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอสหสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยาสาตร์มหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ภพ เลหาไพบูลย์. (2537). *แนวการสอนวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว. ราชบัณฑิตยสถาน.

- มะลิ อัจฉิษฐ์. (2540). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตาม
มาตรา ตัวสะกด แม่กน แม่กค และแม่กบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนะชัย แก้วลีแดง. (2544). *The Use of a Communicative Grammar – Base on Task in EFL
Teaching*. ทบทวนการศึกษาค้นคว้าอิสระ กศม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนตรา พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์. (2536). ศึกษาข้อบกพร่องการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษาที่ 8. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2539). เอกสารการสอนชุดวิชาของคณาธิการและการจัดการงาน
บุคคล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เยาวดี วิบุรณ์ศรี. (2546). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. (2552). การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” “ล” “ว” สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. (ประถมศึกษา).
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2538). *เทคนิควิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ลัดดา สุขปรีดี. (2523). *เทคโนโลยีทางการเรียนการสอน*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- วรรณิ โสสมประยูร. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วิรัช วรรณรัตน์. (2541). “เครื่องมือวัดการเรียนรู้และความสามารถทางสมอง. *วารสารการวัดผลทางการศึกษา*”, 19(57): 49 – 57.
- ศิริชัย กาญจนวสี. (2544). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เศรษฐวิทย์. (2545). *จับเอาไวยากรณ์มาเขียนมาพูด*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เม็ดทราย.
- ศุภวรรณ ทะกันจร. (2542). *การศึกษาความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนในการเขียนอนุเลขของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) : 10 พ.ย. 2552
- สาคร ธรรมศักดิ์. (2541). *ผลการสอนตามแนวคอนสแต็คติวิซิมแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4*. กรุงเทพฯ: ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิริวรรณ พรหมโชติ. (2542). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยการจัดกิจกรรมการสอบแบบ 4MAT กับการจัดกิจกรรมการสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). *การสร้างแบบฝึก*. ชัยนาท: ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบ
กฎหมาย.
- สมหวัง แสงสุนานนท์. (2540). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง
การใช้ แบบฝึกและการสอนตามปกติ*. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(ประถมศึกษา)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชชัย. (2542). *การประเมินผล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิชย์.
- สุริย์ สุธาสิโนบล. (2541). *การศึกษาผลการจัดกิจกรรมค่ายเทคโนโลยีด้านพลังงานจากอาทิตย์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์*.
กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ ลักษณะโกคิน. (2539). *การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุริยัน แสงแก้ว. (2535). *การศึกษาผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรู้แจ้งกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มี
ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และเวลาที่ใช้ในการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์
ช่วยสอน*. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร .
- สุจินดา จันทวรรณ. (2551). *จากหลักสูตรสู่แผนการเรียนรู้: เอกสารประกอบการสอนรายวิชา
902 – 517 หลักสูตรการเรียนการสอนและความเป็นครูมืออาชีพ*. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- อดุลย์ วงศ์ก้อม. (2544). *การศึกษาผลการสอนประกอบการใช้แบบฝึกเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดเชิงจินตนาการทางวิทยาศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3*. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อรทัย นุตรคุณฐ์. (2540). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. กรุงเทพฯ : ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อารีย์ วชิรวารการ. (2542). *การวัดและประเมินผลการเรียน*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.

อุทุมพร จามรمان. (2540). *ข้อสอบ:การสร้างและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พันธ์.

อัมพร ดวงงาม. (2552). *การพัฒนาชุดฝึกเสริมทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อวยชัย ใจเกรียงไกร. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. กรุงเทพฯ: ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาและการสอนมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

Andrews, Richard.And Et. (2006). *The Effect of Grammar Teaching on Writing Develpoement*. (Online). Available : <http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/>

Barnett,J.A.,Geoffrey and Brought.,Thomas,Greenwood. (1969). *Theacher Handboo2.Success with English the Penquin Course*. Middlesex: Penquin Book Company.

Bloom, Benjamin Samuel. (1956). *Human Characteristics and School Learning*. New York: MC Graw- Hill Publishing.

Butts, David. (1974). *The Teaching Of Science A Self Directed Planning Guide*. New York : Haper&Row.

- Carroll, John B. (1967). *Research on Teaching Foreign Languages. Handbook of Research Teaching*. Chicago: Rand McNally & Company.
- Cele – Murcia, Marianne and Sharon Hille. (1998). *Techniques and Resource in Eaching Grammar*. Oxford: University Press.
- Clark, Raymond C. (1987). *Language Teaching Techniques*. Brattleboro: Pro Lingua Associates.
- Dwaik,Raghad. A. (1977). *The Role of Lexical and Syntactic Knowledge in English as a Foreign Language Reading Comprehension*. Doctoral Dissertation, The Ohio State University. Dissertation Abstracts International (online).
- Ellis, Rod. (1997). *Second Language Research and Language Teaching*. Oxford: Oxford university Press.
- Fan, Chung The. (1952). *Item Analysis Table, Educational Testing service*, Princeton, New Jerrey.
- Good, Carter. V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw Hill.
- Gagne, Robert M. (1977). *The Conditions of Learning and Theory of Instruction*. 3rd ed. New York: Holt-Rinechart and Winstone Inc.
- Harris, D., P. (1974). *Testing English As a Second Language*. New Delhi: MC Graw – Hill Publishing.
- Hudson, Richard. (2001). *Grammar Teaching and Writing Skills*. (online). Available : <http://www.phon.ucl.ac.uk/home/dick/writing.htm-25k>.

- Lado, Robert. (1986). *Language Testing*. MC Graw – Hill Publishing.
- Lado. (1964). *Language Teaching: A Sciencetific Approach*. New York: McGraw Hill.
- Lowrey, E.B. ; & B.L. Eleanor. (1978, August). “*The Effects of Four Drill and Patrice Times Unit On The Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities*”.*Dissertation Abstracts International*. 39: 817 – A.
- Maslow,A.H. (1970). *Motivation and Personality*.2nd ed. New York: Harper&Row Publisher.
- Monroe, (2002). *Webster’s New World Dictionary*. New York: McGraw Hill.
- Neufildt, Victoria, and Guralink,David.B. (1988). *Webster’s New world Dictionary*. New York : McGraw Hill.
- Patty,Green. (1985). *Language Workbook and Practice Materials, Development Language Skills*. In the Elementary School. New York : Allyn and Bacon, Inc.
- Rosenbaum, Peter S. (1969) “*Language Instruction and the School*”, *Report of the 20 Th Annual Round Table Meeting of Linguistics and Language studies* , 9.P. 112- 115Washington D.C. : George Town University Press.
- Skinner, BF. (1984). “ *The Shame of American Education,*” *American Psychologist*. New Jersey: Prentice – Hall, Englewood Cliffs,
- Thewliis, H.Stephen.(2000).*Grammar Dimensions3:Teacher’s Edition*. Heinle&Heinle Publishers, a division of Thomson Learning,Inc.

Thonedi, E.(1969) *Educational Psychology*. New York: Arno Press.

Vygotsky,L.S.(1962). *Thought and Language* (Cambridge Massachusetts, The M.I.T.).